BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE”/ an XIV, nr. 90 - 91, ian. - febr., 2005; 16 pag.

OCNAŞII CĂPŞUNILOR

Ocna începe, însă, aici. La Bucureşti! În zilele geroase de iarnă sau în cele caniculare, vara. Înghesuiţi în faţa unor ghişee ca vitele care, prost adăpate, încearcă să ajungă, prin orice mijloc, la jgheabul cu apă. Şi, la fel ca vitele, obligaţi să-şi împlinească fireştile obligaţii trupeşti în plină stradă. Furişându-se, în urma intrării neglijente a unui locatar, pe holurile blocurilor pentru a ocoli efectele celor vreo 20 de grade sub zero. Au călătorit toată noaptea. Vin din toate colţurile ţării. Plătesc transportul, şpaga, locul la rând, paharul cu apă şi bucata de pâine. Şi aşteaptă! Nu toţi vor vedea răsăritul unui soare cald pe pământul îndepărtatei Spanii. Vor trebui să se întoarcă prin gerul ţării pe care o părăsesc nu pentru că nu o mai iubesc ci pentru că le este vrăşmaşă (doar românilor; că, altfel, negri, musulmani, alte neamuri o duc bine aici. Prosperă! ; n. red.). Nu ţara! Oamenii acesteia. Şi nu toţi! Ci acei care pleacă la petreceri în Spania sau pe Coasta de Azur, în Bahamas sau Baleare, la Paris sau în Indonezia, pentru că au cu ce. Cu banii aduşi în România de ocnaşii – căpşunari.

Aţi auzit de salarii de peste 100. 000. 000 lei?

Nu?

Nu este vorba de banii obţinuţi de jucătorii de fotbal ajunşi în lumea cocainei şi Londrei, nu despre cei angajaţi la multi-naţionale. Nu! Este vorba de BUGETARI; unii le zic „bugetivori!”

Care nu se urcă în tramvai, metrou sau autobuz. Pentru că sunt aduşi de 4X4. nu cumpărate de ei. ci tot de voi! Pentru ei! Din banii pe care – puţini! – ce veţi reuşi să-i aduceţi cocârjându-vă pe câmpiile Andaluziei culegând căpşunii pe care, tot ei, îi vor plăti, tot din banii voştri, pe mâncăruri şi băuturi scumpe, în restaurantele luxoase ale Parisului, Romei, Londrei sau New York-lui, oraşe pe unde s-au înfiinţat, tot pe banii voştri, agenţii ale SRR şi RTV-ului.

Aţi auzit cât a costat un chiolhan al unei agenţii de stat plătit tot din banii voştri? Ceva mult peste UN MILIARD DE LEI!

Nu ştiţi în câte geamantane încap atâta bănet?

Dar, poate, veţi înţelege mărimea dacă veţi împărţi miliardul la pensiile unor ţărani [pensionaţi pe caz de boală, handicapaţi; n. red.) despre care ni se spune că „nu au contribuit la fondul de pensii” şi „exploatează muncitorul citadin vânzându-i produse agricole la preţuri de speculă!”.

Împărţirea vă va spune că ce-au îngurgitat nesimţiţii la chiolhanul bugetivor arată că este vorba de pensia pe UNA SUTĂ ŞAIZECI DE ANI (500. 000 de lei pe lună – pensia medie a unui fost ceapist căruia i s-a plătit grâul, din 1952 până în 1989, cu 28 bani kilogramul şi nu i s-a construit NICI O CASĂ!

De unde vin banii salariilor unor domni-tovarăşi precum şefii Senatului şi ai Camerei Deputaţilor, primului ministru, directorului – pardon! – preşedinţi director generali ai Televiziunii şi Radioului „de stat”?

Sau cele ale „sifiştilor” care guvernează 30% din economia ţării?

Din buzunarele voastre (şi ale noastre, ale pensionarilor; n. red.)!

Firesc ar fi ca să se producă acelaşi fenomen ca în cazul unei întreprinderi „particulare”: să-ţi realizezi salariul din ceea ce produci, vinzi, economiseşti şi foloseşti în mod corect.

Dar şti de unde mai vin banii îmbogăţiţilor post „războiul rece”? Din ceea ce s-a furat în timpul acestui război.

Şi nu ar fi bine să aflaţi cine se ascunde în spatele nostalgiei post-dejist-ceauşiste?

În ultimii ani mari contribuţii la „bună starea aleşilor” [şi „numiţilor”; n. red.], la reducerea şomajului (în afara şmecheriei legale şi legalizate) şi chiar la uşurarea celor rămaşi acasă au adus cei pe care un jurnal francez îi numeşte „les forçats de l’est” – (ocnaşii răsăritului!) şi al căror număr – (dar cine-l ştie cu o decentă precizie?) – s-ar ridica (în martie, 2004) la 900 de mii care lucrează – uneori clandestin şi „în condiţii înspăimântătoare în Uniunea Europeană!”

Ceea ce-i povesteşte un polonez unui ziarist din Olanda

(continuare în pag. 14)

Un pensionar care studiază şi gândeşte.

Articolele numărului 90 – 91 / 2005:

* **Lumea anului 2005 (Ion, Cristian şi Stelian, Andreea, Gabriela, Monika jr.): pag. 3;**
* **Criminalitatea economică în România (Ion Economistu’): pag. 8, 10 ;**
* **Din culisele teratologie morale (Pavel MICH.): pag. 9, 15;**
* **Un jurământ desuet (Nepotul lui Hipocrat): pag. 11, 12.**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.

XIII. Poziţia individului în cuib

(urmare din nr. 88-89.)

XIII.

Individul este o forţă pe care o ignorăm, plină de virtuţi şi defecte. El devine mai bun sau mai rău după normele de conduită care i se insuflă. Există, fără îndoială, o libertate şi un liber-arbitru care trebuie să-l călăuzească în viaţă. Cu toate acestea, un număr infim de indivizi îşi creează o viaţă după felul aspiraţiilor şi posibilităţilor lor. Cei mai mulţi sunt frământaţi de o mulţime de circumstanţe independente de voinţa lor, de intervenţii autoritare şi de sugestii care îi fac ascultători sau violenţi după situaţii. Căci individul, fără să fie slab, este influenţabil, în sensul că în el există două caracteristici dominante: sentimentul şi interesul. Organizaţia sau Guvernul care poate manevra aceste două elemente, pune stăpânire pe individ şi, prin el, pe marile mase sociale. Mai ales dacă ştie să joace cartea „interesului".

În ce priveşte simplitatea acestor date, individul apare ca o victimă a insistenţei înşelătoare a organizaţiilor politice care insistă şi pun în relief satisfacerea intereselor materiale ale acestora. În realitate, el este victimă voluntară, datorită înclinărilor sale egoiste către interesul lor... Să adăugăm la aceasta trândăvia sa spirituală, lipsa sa de judecată şi de discernământ, şi vom avea tabloul psihologic al individului comun. El este sau prea interesat sau prea leneş, şi lamentările sale nu sunt decât consecinţa fatală a incapacităţii sale de a sesiza adevărurile cele mai elementare.

Individul comun adoră linguşirile şi promisiunile pompoase, mai ales dacă i se spune că are totdeauna dreptate şi că tot ceea ce cere este „dreptul său". Sunt rari aceia care au doza necesară de bunăvoinţă, care le permite să vadă mojicia acestor pretexte. Culmea absurdului acestor percepţii a „drepturilor" a fost atinsă în serviciile Metroului unei ţări occidentale. O invenţie recentă a permis să se automatizeze unele manevre care cădeau până atunci în sarcina şefului de tren. Datorită acestei invenţii, funcţionarii nu mai erau obligaţi să execute o anumită muncă. Ei au găsit că o astfel de situaţie le schimbă statutul: nu mai erau „salahori", ci „supraveghetori", treceau deci într-o categorie superioară. În consecinţă, ei au cerut o mărire de salariu „pentru faptul că nu mai erau obligaţi să lucreze". În mod natural, sindicatele de stânga au susţinut cu străşnicie această revendicare „dreaptă", şi, mai ales, „logică".

Iată cum judecă şi reacţionează individul comun, şi se întâmplă să se găsească la cheremul organizaţiilor fără scrupule, care beneficiază de slăbiciunile sale şi de nestatornicia sa. De când lumea a existat acest decalaj spiritual şi această exploatare jalnică din parte partidelor politice, exploatare tot atât de nemiloasă şi distrugătoare ca cea imputată capitalismului. Dar indivizii orbiţi de acest slogan al exploatării patronale, nu sunt capabili să vadă că, în timp ce ei urlă împotriva unei forme de exploatare a omului de către om, se lasă înghiţiţi de o altă formă mai rea. Situaţie neverosimilă şi, în acelaşi timp, de netăgăduit.

Lumea în care trăieşte individul de foarte mult timp are baze mizerabile şi o mentalitate groaznică. Mercantilism excesiv, egoism funciar, ură dezlănţuită, partajare radicală între capital şi cei ce muncesc, incitare permanentă din partea sindicatelor, negare sălbatică din partea funcţionarilor, fără să mai vorbim de luptele politice în care se angajează în mod automat. Susţinut şi încurajat de toate partidele social-comuniste, individul vede în faţa lui numai „drepturile sale", fără nici o referire la „datoriile sale". Datoriile devin obligatorii pentru „alţii", fără specificare precisă. O astfel de atitudine este ilogică şi absurdă, şi părţile care fac caz de ea o ştiu prea bine, dar este mult apreciată de către mase. Adică, individul se scaldă într-o mentalitate de negare completă a valorilor umane, îndopat de scepticism şi de dorinţă de răzbunare. De aceea, în societatea de astăzi, individul se află între două tiranii: una mentală (consecinţă a neînţelegerii sale) care îl face să se considere un neînţeles, un paria al societăţii, o victimă; alta materială (consecinţă a unei propagande nestăpânite a partidelor) care îi întipăreşte în minte cele mai rele principii de acţiune. El n-a cunoscut nici odată în viaţă altceva, ceea ce uneori îl demoralizează. Dar ceea ce este înspăimântător în situaţia sa, care îi distruge moralul, este că în afară de necazurile materiale şi imediate, individul a pierdut puterea de a avea un ideal care să-l lege de această materialitate veşnică şi să-l proiecteze în adevărata sa poziţie umană. Chiar dacă, din când în când, el îşi dă seama de situaţia sa prezentă, îi lipsesc nişte puncte de sprijin care sunt necesare restabilirii sale. Îi lipseşte şi voinţa de a aborda o asemenea problemă. Îi lipseşte mai ales curajul de a înfrunta marile organizaţii politice care îl ţin în lesă şi-l dirijează după voia lor. Cu obedienţă, el se înfundă iarăşi în rutina caldă a celor două tiranii obişnuite.

Devenit un element de manevră pe eşichierul marilor interese ale partidelor, dominat spiritual şi moral de valul absurdităţilor care îl copleşesc, individul comun nu este în zilele noastre decât o epavă umană plină de principii rău digerate şi de pretenţii derizorii. El rătăceşte în căutarea unui port primitor şi nu întâlneşte decât tentaculele acestor gigantice organizaţii inumane care se numesc „partide", şi, mai ales, promisiunile tentante ale „partidelor de stânga".

Pentru ca individul să poată fi salvat, smuls din această decădere, care îl pândeşte, trebuie să întâlnească în drumul său o organizaţie opusă la tot ceea ce îl înconjoară şi atrage.

(va urma)

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

LUMEA ANULUI 2005

Ei, l-am ajuns şi anul acesta şi primele zile le-am trecut cu oarecare linişte sufletească. Este drept, Cristoiu, Popiescu, Boda, Pârvulescu, Preda, Tănase, Hurezeanu, Ursu, alţi de ăştia ne-au „luminat" minţile cu panseurile lor. Da' nu ne-au spus şi ce parale au înşfăcat de la posturile TV care le-au popularizat mutrele şi banalităţile. Bes ăştia la cugetări, păreri, opinii, învârt dovleacul politicii precum o face porcul toamna cu dovleacul zis „porcesc". Ce nu ştiu ăştia, ăştia şi ştiristele Firea, Esca, Ghiurko, Războiu. Ţopescu et co? Numai pe unde face pisica nu ne spun cei şi cele de mai sus! Poate doar Juditha Schwartzemberg este mai deşteaptă decât ăştia şi astea. Încolo, lume proastă! Da' proastă de îşi bagă deştele în ochi. Io când îi văd pe ăştia şi pă astea pe ecran simt nevoia să sparg televizorul. Aşa că prefer să nu-l mai deschid. Că n-am bani să-mi cumpăr altul de-l sparg! Cel mai mult mă intrigă atoateştiinţa acestor palabragii. Sunt atât de importanţi, atât de aşa scorţoşi, încrâncenaţi de – spun ţăranii – nu le intră un pai pe cur aşa cum intră la un tăune atunci când îl prinzi dintre picioarele unui bou, atunci de-l muşcă. Ăştia au făcut guverne, le-au desfăcut, au „contactat", au „dialogat", au „luat interviuri", au chemat „personalităţi" pe sticlă (da' au vorbit ei mai mult!), le-au întrerupt în mijlocul expunerii pe acele „personalităţi", le-au tăiat vorba, macaroana, microfonu', propoziţia, fraza, i-au admonestat, au lăudat UDMR-ul şi l-au blamat pe preşedintele Băsescu, şi-au dat ochii peste cap, s-au întrerupt unii pe alţii, i-au întrerupt pe cei pe care-i rugaseră să-i sune în direct. Într-un cuvânt au condus ţara, au luat-o la pumni, au decretat cine-i „democrat", şi cine nu este, cine este „antisemit" (adică anti-iudeu, da' nu se zice aşa!), cine este „extremist" şi cine este „european" ca udemeriştii. Ba, de la Cristoiu am auzit că „legionarii stăteau cu pistolul la urne". Omul acesta ori este bolnav ori, poate, cine ştie ne crede cu totul dobitoci în ale istoriei. Ce secţie de votare, când anume, a permis legionarilor să stea cu pistolul lângă urne? Unde s-a consemnat acest fapt, în ce documente de epocă? În ziare de tipul celor create de dumneata? În „Odivărul" anilor 1937-1938? În „Scânteia" „semitului" Brucan? Ce rost au astfel de minciuni uteciste, **scânteitineriste**, Cristoiule? Ăştia, ştiristele şi „analiştii" cunosc totul. Ce trebuie să facă preşedintele, Până unde se întinde puterea lui, a preşedinţilor celor două Camere, a Guvernului, a prefecţilor, primarilor, poliţailor, a noastră a tuturor. Ei ne pot scuipa în obraz de pe sticla TV şi noi nu putem decât să ne ştergem scuipatul şi să suportăm demonizarea ce ne-o aplică aceşti tirani numiţi „ziarişti". Tirania nenorocitilor de le cotidienele şi posturile TV este nelimitată şi se exercită asupra noastră a tuturor continuu şi cu o forţă satanică. Problema este: cine le dă dreptul acestor tirani să ne tiranizeze şi dacă sunt tirani absoluţi sau tirani subordonaţi altor tirani cu mult mai ticăloşi şi al căror scop ne scapă? Că vedem că tirania ziariştilor se aplică doar asupra românilor, asupra credinţelor şi sărăciei lor. N-am văzut o ştiristă sau un *cristoi* criticând şi demonizând vreun bancher jegmănitor al milioane de amărâţi, n-am văzut nici un ticălos de astfel de palavragiu revoltat de crimele înfăptuite de soldaţii israelieni şi americani, nici un jaf de astfel de ziarist nu scormoneşte de unde şi-au adunat averile potentaţii şi bancherii ce conduc, de fapt, gloata umană de pe întregul mapamond. În schimb, alergau ca hienele cu aparatul de filmat după amărâtul de Cozma. Astăzi, *popieştii, firele, escăle şi tănasii* epocii nu deplâng soarta plebei oropsite şi exploatate. Nu! Ei se bat pe burtă cu îmbuibaţii vremii, popularizează tot soiul de „vedete" şi maşinile pe care acestea şi le-au achiziţionat, rânjesc pe sticlă, îşi arată vilele (cum un Stelian Tănase. De unde lovele, „analistule"? Din panseurile şi gogoriţele spuse le TV? Din ciorba de articole belite în „Ziua"?), lampadarele, birourile şi fac guverne. Ei şi moşii din Cişmigiu! V-aţi îmbogăţit, hienelor! Cereţi demnitarilor să-şi publice averile. Faceţi-o voi, şacalilor! Să vedem! Trăiţi din salariul minim pe economie, să vedem v-ar da mâna să trăncăniţi despre „democraţie" şi „Europa" cu un salariu de 2. 800. 000 lei, salariu cu care este procopsit un muncitor român, acel electrician ce a donat din acest salariu 100. 000 lui de mii de lei pentru Teatrul de Operetă? Cât aduni de la emisiunile interminabile pe care le susţii zi de zi, Cristoiule, Popiescule, Roşca Stănescule, Vrânceanu-Firea, Esca, Ţopescu, Pârvulescu, Tănase, Preda şi toată banda de al de voi, de ameţitori de minţi, de palabragii, de mici tirani de conştiinţe? Pe când un sait cu averile voastre? Lumea anului 2005 ca şi lumea altor ani geme de aceşti tirani ai sticlei. Ei creează atmosfera ce duce la demonizări de indivizi, categorii sociale, personalităţi. Aşa cum în anii comunismului alţi „popieşti" creau atmosfera în care se petreceau arestările şi persecuţiile. Ce vină imensă, ce criminale erau haitele de gazetari de la organele de presă ale PCR, haitele de „activişti" de la editurile PCR, acei popularizatori de ideologie marxist-leninistă. Ele creau terenul propice în care activau organele de represiune. Ele ucideau conştiinţe, striveau persoane, personalităţi, batjocoreau, stigmatizau. Ca şi astea de astăzi, ca şi ştiristele vremii noastre. Mari ucigaşi aceştia sunt! Indirect! Şi nu-i pedepseşte nimeni! Şi nu-i va pedepsi niciodată. Cine-i pedepseşte pe brucanii pentru îndemnurile de a-i băga la închisoare pe „istoricii" anilor 1950? Cine-i va pedepsi pe îmbuibatele esche şi firea şi ghiurko anilor aceştia pentru palmele trase atâtor şi atâtor personalităţi? Nimeni! Dar pe *tănaşi*, pe *cristoii* epocii? Nimeni! Câtă îngâmfare pe ăştia! Ei judecă pe toată lumea, dau note şi absolvă! Numai pe ei nu se absolvă de nici un păcat, de păcatul cel mare al emiterii de judecăţi asupra altora şi a gândirii altora, a vieţii altora, a acţiunilor altora. Revoltător, dar adevărat. Poate ziceţi că acest comentariu îl fac din invidie? Nu! Dintr-o profundă revoltă faţă de o stare de fapt. Suntem ţara cu cel mai mare număr de „activişti" pe cap de locuitor. Ideologi cărora le umblă limba mai ceva ca valţurile morilor. De care nu ne mai putem apăra şi care se îmbogăţesc din trăncăneala aceasta pe micile ecrane, care ne întunecă minţile cu părerile lor, cu frazele lor fără finalitate, cu vorbăria interminabilă şi din care scot bani pentru ei şi burţile lor. Se premiază unii pe alţii, se cheamă unii pe alţii la ore de vârf la TV, se iau de gât cu politicieni timoraţi de vorbăria lor pestriţă, râd de noi de fapt. Îşi bat joc de timpul, de buna credinţă a noastră ca spectatori neputincioşi şi în neputinţă de a-i admonesta, de a le răspunde la inepţiile ce le debitează cu suficienţă, cu o mină studiată, doctă, plină de morgă. Cum să ne apărăm de aceşti tirani? Simplu, veţi spune, închideţi TV-urile. Ei, lucrurile nu stau chiar aşa! Că ne-având ce vedea decât realitatea trucată, filtrată şi aranjată a acestora, n-avem altă soluţie. Dar, de unde le vin posturilor astea banii pentru a plăti operatori, camermani, gazetari, slugi ai noii ordinii (care ordine ştim a cui este şi cine beneficiază de ea), să ne dreseze minţile? Păi, tot de la noi! Noi, noi suntem cei care-i plătim ca să ne dreseze. Aşa o făceam şi în epoca comunistă. Aşa o facem şi-n epoca sionistă! Noi ne plătim călăii, jefuitorii, posesorii de vile, maşini luxoase, haine de sute de milioane, noi le plătim vorbele late şi palavrageala, noi sclavii epocii „democratice". Până când?...

Ion şi Cristian şi Stelian, Andreea, Gabriela, Monika jr.

PRIN INTERNET din SILIŞTEA GUMEŞTI

- Ce'vii, bă ŢUGURLANE, fluturând hârtia aia de parc-ar fi stindardul lui Sinan Paşa de-l pierdu la Călugăreni şi i-l şparli Mihai pe vremea când nu era nici „cel Viteaz", nici nu jucase cum îi cântase Sergiulică, senatorul, şi nici nu făcuse Unirea cea Mare din 1919, la Alba Iulia – cum zise Nelu a lu' Baboi în iarna ailaltă?

- Nu e Sinan! E chiar Nelu. Adică, vreau să zic că-i discursul lui nea Nelu – originalul, de-l găsii eu la Berevoieşti. Cine i l-o fi ciordit încă nu ştiu?

- Adică, ce îi acolo, Ţugurlane, interveni, zâmbind hoţeşte, Ilie Moromete, tata lu' băiatu' ăla de se făcu scriitor şi care ne-a încondeiat şi pe noi? Mie mi-a zis că eram legionar. Ceea ce ar fi fost de mare ruşine. Ca şi cum a fi fost legionar ar fi fost mai abitir decât să fi fost comunist (sau sionist; n. red.), ciripitor, manglitor, pupincurist sau secretar de org. la UTC – care sunt şi azi cam tot la fel şi chiar „mai mult decât atât".

- Moromete, hai să lăsăm istoria şi istoriile – că ai văzut ce zise „baboiaşul acela mic": „nu mai lingeţi, bă, dosarele" că o să se supere pe noi şi o să dea de-a asvârlita cu ouăle alea stricate de-o să se împută toată ţara. Mai bine ascultă întâmplarea: mă dusei la Berivoieşti, că mi-am zis – cine ştie, o mai fi rămas niscai hârtie d-aia subţire – cum era „hârtia Creangă" pentru că avem o ţară de tutun crescut de mineri. Pă drum vine unu' la mine cu un căţel prăpădit, plin de căpuşe – de semăna cu o întreprindere de stat pregătită de ăla – parcă „Mucetescu" îi zice – să o dea pe un euro.

Căţelu', semăna la cap cu Marx când era tânăr. Da' mult mai frumos. Şi, sigur, mai deştept! Nu te râde – că habar n-ai! L-am curăţat, l-am spălat, l-au decăpuşat şi l-am botezat. Îi zic Fan Fan Lăbuş Lăboi.

- De ce-i trebuie atâtea nume?

- Da', pe tine de ce te cheamă Ilie Moromete zis a lu' cutare?

- Ca să ştie poşta şi pricitoru' cum să mă găsească!

- Păi, vezi? Dacă o să fie impuşi câinii şi o să vină ăia de la ilectrica să le ceară plată pentru radioul lui Şeuleanu şi televizorul lu' Nicolau – cum îl deosebeşte de Azor al tău?

- Mă, Ţugurlane, tu venişi cu hârtia şi o ţii ca gaia maţu' – povestea cu câinele? Ce rudă-i baba Tanda cu ţaţa Manda?

- Aşa, nu ai avut tu nici odată răbdare. Că şi p-ăla micu' de ajunse scriitor nu vroiai să-l dai mai departe şi-l ţineai să se ducă cu Bisisica. Ar fi rămas acilea să facă umbră *ceapeului*!

Aşadar, căţelu' începu să miroasă hârtia; mirosea; se oprea; iar mirosea şi iar se oprea plin de o ciudată mirare. Aşa am ajuns la Nelu Cotrocelu.

- Şi, ce să vezi? Ăsta era discursul ce-l pregătise pentru Alba Iulia şi tot p-ăsta urma să-l zică adormiţilor din Parlament.

Da' n-apucă! Că i-a dispărut stindardul.

Iată ce scrie în el:

Masacrul celor mai buni; insist. Luaţi seama de acest efect al războiului şi chiar al victoriei. Onoarea a fost salvată – dar cei onorabili au murit. Pământul a băut întreaga generozitate. Adesea vanitatea este cea care striga şi îndeamnă la război – dar în faţa focului adevărata forţă – fizică şi morală, va fi în frunte şi vor pieri, în floarea vieţii, chiar înainte de a fi plămădit copiii care să le moştenească calităţile.

Aşa a fost în 1916, aşa în 1941 şi aşa de-a lungul războiului rece şi, mai ales, în decembrie 1989. În acest teribil război modern nu mai există acea selecţie a vechilor lupte şi adesea bărbatul cel mai viguros, mai îndrăzneţ, stăpân pe sine nu mai are şanse să se mai întoarcă. În Iliada, de pildă, părea natural ca cei mai puternici, cei mai curajoşi să fie invincibili. Ulise se întoarce în patrie.

Războiul nu mai este o întrecere între eroi ci un masacru al eroilor. Faci războiul ca să fii demn de pacea ce va să vie; dar cei mai demni nu mai sunt de faţă la încheierea ei: amintiţi-vă pacea din 1945, de cea din 1919 sau ultima, la terminarea războiului rece.

Cel care s-a strecurat, cel care a fugit, cel care nu a îndrăznit să îndrăznească, toţi aceştia legiferează pacea şi regulile de viaţă ale târii.

Se folosesc de libertatea cucerită de morţii din Decembrie ca să se împopoţăneze cu false titluri pseudonobiliare: baronii de azi nu s-au aflat pe frontul răzvrătirii ci îşi numărau banii furaţi în timpul guvernării comuniste pentru conturile din băncile viitorului.

După toate acestea poporul – învingător sau învins, va fi mai sărac: sărac în elite, sărac în salvatori, în întreprinzători, în generoşi, în schimb bogat în cămătari şi şmecheri, bogat în minţi sărace; bogat în tirani şi bogat în sclavi etc.

Sângerarea a luat cu ea cel mai bun sânge.

Nedreptate va citi o vorbărie funebră adresată sălii goale a unui Parlament care câştigă milioane – în dolari – pe urma pădurii de cruci de la marginea oraşului. Este timpul discursurilor pompoase – dar, în adevăr, josnice; e vremea oportunismului şi a totului pentru sine. Pe scurt – în orice război, în toate revoltele şi revoluţiile - dreptatea este în mod sigur învinsă.

Da stai că n-am terminat tărăşenia! Deci am găsit înscrisul, am aflat cine-i apropritarul, musai să-i duc omului ce-i al lui. şi dacă ţii seama cam cine-i omul şi ce hram poartă mă şi vedeam măcar cu o dicoraţie din ălea din care împarte dânsul săptămânal.

Da' ăştia nu te lasă, nici când vrei să faci o faptă bună – cum ne învăţa pe noi la cercetăşie. Nelu a lui baboi este mai păzit de cât bijuteriile Coroanei Britanice.

- Şi ce făcuşi, Ţugurlane?

- Mă dusei la o cârciumă şi-i întrebai ce şi cum. Mi-au zis că singura soluţie ar fi „Aspirina Săracului". Îl găseşti pe Mircea Dinescu. I-o dai lui şi ajunge sigur – că-s prietini de la rivuluţie: unul a făcut-o şi altul a păpat-o („Rivuluţia" a „făcut-o" generalul care şi-a călcat jurământul şi a dat ordinul 39 prin care-l deposeda de comanda supremă pe Nicolae Ceauşescu; n. red.).

- Şi mă dusei. Mă primi. O citi şi izbucni în râs. Păi, coane, asta nu-i de Nelu Cotrocelu – este copiată din înscrisurile unui francez de-i zice ALAIN – a murit de mult. Da', ia stai, stai că ştiu cine i-a făcut-o... Medicul lui, Beuran – specialist în materie.

Dădui să plec – dar pusei şi io o întrebare: nu v-ar interesa pentru revistă?

- Nu, că noi nu publicăm nici versuri, nici proză scurtă zise unul care n-a zis cum îl cheamă.

sept. 2004.

Pt. conformitate: Un momârlan din Teleorman.

* Luna ianuarie este luna jertfei celor doi fruntaşi legionari (**Ionel I. Moţa, Vasile Marin**) pe frontul spaniol. Se împlinesc anula acesta (13 ianuarie 2005) 68 de ani de la trecerea la cele veşnice a acestora. Spania aceea, luptătoare pentru creştinism, nu mai este! A ajuns o ţară populată de inşi indiferenţi faţă de sine, ca sine, indiferentă, în parte, faţă de trecutul ei şi asaltată, din toate părţile, de imigranţi mai ales musulmani. Populaţie îmbătrânită şi fără ambiţia ce i-a adus gloria şi măreţia...

SCRISOARE DESCHISĂ PREŞEDINTELUI ROMÂNIEI

Mult stimate Domnule preşedinte,

Am aflat – fireşte din presă – că homosexualul acesta, de Guest, şi-a băgat, fără ruşine, nasul în treburile interne ale altei ţări – deşi noi ştiam încă de pe vremea celui care a „întinat idealurile" că aşa ceva nu se poate. Ba, mai mult: neamestecul trebuia asociat cu avantajele reciproce.

Deci, am aflat că v-ar fi chiar o listă – imensă obrăznicie – cu „băieţi de băieţi" în ale corupţiei, lista în care, noi, noi cei care vă plătim pe dvs ca să ne duceţi pe „culmi din ce în ce mai înalte de progres şi civilizaţie" nu credem nici în ruptul capului – pentru că nu putem accepta că oameni precum Hrebenciuc, Temeşan, Năstase, Bivolaru, Iacubov, Tender, Sechelariu şi fraţii săi, Danielescu şi toate Elvilele, Caritasul şi toţi ai lor, FNI – marele fond de investiţii condus cu aceeaşi râvnă patriotică de ştiţi dvs cine, Dacia cu banii furaţi de la deponenţi, ar putea să pună botu'. Păi, dacă să zicem, Năstase ar lua ceva de la cineva, de undeva, cândva, ar mai alerga dânsul să-şi ţină cursurile la PATRU (cel puţin) Universităţi risipite pe tot întinsul patriei noastre, dânsul care trebuie să mai alerge cel puţin la trei zile de la Ana la Caiafa – pardon: de la Ierusalim la Bruxelles, de la Berlin la Moscova, de la Paris la Madrid, de la Haga la Copenhaga. Şi asta numai pentru că toate ambasadele noastre stau ca proastele în păpuşoi şi nu-şi fac datoria. Vă daţi seama – sărmanul de el că a slăbit ca un ţâr şi i s-au făcut ouăle ca stafidele. Iar toate astea pentru o diurnă cât a unui salariat de la Turbomecanica, salariat care se duce să ia câteva tone de tablă de la SIDEX. O nimica toată: 2. 000 de dolari ziulica. Şi ştiţi dvs că ziua unui prim ministru este zi, nu glumă!

De aceea, noi nu credem – nici măcar atunci când „Le Monde" ne zice că unul dintre marii şmenari ai Guvernului n-ar fi, cum ştiam noi cinstitul Mihăilescu, ci un aşa numit boschetar Myki Spagă. Nu şi NU!

De aceea, chiar şi dacă fost-viitorul preşedinte al ţării – adică urmaşul dvs – (deşi noi am dori ca dvs să rămâneţi în fruntea oilor patriei, fie şi numai pentru că mai „este state" pe care nu le-aţi vizitat şi nici nu aţi depăşit – în întrecerea socialistă pe „împuşcatul de la Târgovişte" în ce priveşte mandatele) – se află pe lista americanului vă rugăm să daţi lista publicităţii.

Pentru ca noi toţi să putem scuipa pe minciunile lui Mister Guest, „mister" care şi-a făcut ţara de râs acilea – în loc să vină şi el cu un aport amănunţit şi substanţial întru dezvoltarea celei mai cinstite societăţi din fosta lume comunistă care este şi azi aşa cum a fost: cinstită, dreaptă, morală, liberă, necoruptă etc.

Dar noi nu dorim doar să scuipăm pe Guest şi felul lui de a fi ci dorim să votăm cu mic, cu mare – mai ales dacă o fi şi mici şi bere! – toată lista ce se află în mâinile dvs, listă care ar putea să se constituie într-o organizaţie politică cu numele de ACRPBR, adică „Asociaţia Corupţilor din România Pentru Binele României" având lozinca: „Luăm - că dăm!"

Şi pentru că venii vorba şi nu mai pot să mai cheltui bani pentru o altă scrisoare deschisă am a vă face următoarea propunere: ce ar putea să vă dea posibilitatea să omoraţi dintr-o singură lovitură - TREI MUŞTE!

Prima muscă – una care vă irită frecvent, şi care se numeşte „o anumită parte a presei"; a doua muscă: cei care **iau** şi **nu dau** pentru că, spre deosebire de dvs, nu-s cititori de Biblie şi nu ştiu că trebuie să dai Cezarului ce-i al Cezarului – pentru că lui Dumnezeu nu ai de ce să-i dai pentru că, fiind atotputernic – poate să-şi facă singur rost de „coşul zilei"; şi a treia muscă: gaşca celor care au profitat de bunătatea dvs când a fost cu restituirea lucrurilor ce li s-au furat şi v-au obligat să „reparaţi o nedreptate prin altă nedreptate".

Iată propunerea: luaţi în fiecare săptămână un număr din „Academia Caţavencu" – de exemplu: scoateţi de pe hârtie numele celor acuzaţi de malversaţiuni economice; trimiteţi notiţa la unul din Parchetele ţării şi dispuneţi ca asistenţi de-a lungul întregii anchete să fie ziaristul sau ziariştii ce au tras semnalul de alarmă sau au strigat, ca pe vremuri, „puneţi mâna pe hoţ!"

Ziaristul va sta de faţă la toate jocurile de gleznă, mâini, picioare, urechi etc. ale anchetatorului; va avea acces la toate documentele depuse la dosar; va asista la întocmirea rechizitoriului şi va avea dreptul să-l completeze cu datele lui, în nume propriu.

Dacă se va dovedi că ziarul a greşit atunci – în funcţie de gravitatea minciunii autorul sau autorii vor pierde dreptul la semnătură pe o anume perioadă iar acuzatul va primi o cinstită şi corectă despăgubire materială...

Aceeaşi procesare se va aplica şi în ce priveşte restituirile bunurilor – de ORICE FEL (materiale, spirituale – cărţi, manuscrise etc.), urmând ca cei vinovaţi – fie în favoarea sau defavoarea incorectă a unuia sau altuia să fie suspendaţi din funcţiile pe care le deţin plătind şi cheltuielile de judecată sau despăgubirile adecvate.

În acest fel – în afara posibilităţii de a omorî „muştele „adverse cu o singură lovitură – vă veţi făuri în propriul partid în care vă veţi întoarce un număr aşa de mare de duşmani încât veţi putea să vă creaţi din restul poporului român un adevărat partid – stat în timp ce, din cei 500. 000 de pesedişti ar rămâne un rahitic partid de opoziţie: bogat, dar sărac şi căruia, însă, dvs, i-aţi fi făcut un îmens bine: în doi-trei ani de opoziţie vor da jos şuncile de pe ei, vor fi feriţi de un diabet precoce şi, cine ştie, chiar Dumnezeu îi va ierta de toate păcatele.

Deşi chestia asta cu păcatele nu stă în putinţa nici a domniei voastre, nici a noastră, noi vă urăm „succes şi multă, multă fericire".

sep. 2004.

NICU de la Târgovişte.

N. Red. : Scrisoarea, din varii pricini, nu s-a publicat la vreme. Actualitatea ei rămâne valabilă. Aşa că am publicat-o acum.

CAPITALIST = BANDIT! CAPITALISM = BANDITISM!

Mulţi ne vor scoate ochii pentru acest titlu. Nu-i condamnăm, nici nu-i felicităm. Aşa cum creştinismul s-a impus negând un sistem nedrept – sistemul muncii cu sclavi – aşa şi noi nu agreăm sclavajul mascat, modern. Sclavul în antichitate depindea de un nobil ereditar, sclavul de astăzi este dependent de „nobilul" ce deţine băncile, banul. Cum s-a îmbogăţit un „nobil" de azi? Jefuind teritoriile şi bogăţiile celor slabi. Deposedând de pământuri, bogăţii ale solului şi subsolului şi însuşindu-şi munca unor popoare întregi. Pe căi aparent „legale". Căci ce-i aceea oferirea de către stat a unei întreprinderi cu un euro unui „întreprinzător strategic", ce-i

(continuare în pag. 14)

Gigel cel tras pe sfoară de capitalişti cu vorbe late.

SCRISOARE DESCHISĂ

Dragi camarazi:

În viaţa fiecăruia dintre noi apare un moment când bunul simţ ne obligă la retragerea dintr-o funcţie deţinută mai mult timp pentru a lăsa drum liber altora mai buni, mai tineri, mai viguroşi.

Pentru mine acest moment a sosit acum când mă apropii de 75 de ani de viaţă.

Nu ştiu dacă am fost la înălţimea aşteptărilor celor ce m-au aşezat în faţa lor şi care m-au asistat cu credinţă. Ştiu doar atât că am dăruit tot ce am putut luptei naţionale.

Dintre toate realizările pe care le las în urmă, consider una ca fiind mai importantă: **dispozitivul de selecţie** a celor capabili să conducă această luptă mai departe.

Principiul pe care s-a constituit organismul la care mă refer a fost relativ simplu. Vechi luptători trecuţi prin încercări deosebite (foşti deţinuţi politici pentru cauza naţională, veterani de război, luptători în munţi) care nu şi-au abandonat idealul din tinereţe, s-au constituit într-un for care, urmărind cu atenţie evoluţia elementelor tinere intrate voluntar în luptă, recomandă, oferindu-le totodată creditul moral, pe cei capabili să conducă.

Acest for cunoscut ca Senat al Partidului „PENTRU PATRIE" s-a constituit sub preşedinţia regretatului profesor şi poet al Rezistenţei Naţionale Constantin Aurel Dragodan. Membrii acestui for de elită au dovedit prin fapte şi suferinţe respectul lor nelimitat pentru valorile creştine şi naţionale, pentru credinţa străbună şi neamul din care se trag. Ei au apărat efectiv brazda strămoşească cu curaj şi demnitate. Din acest motiv ei dispun de un credit moral bazat pe fapte şi nu pe vorbe, credit moral care-i deosebeşte radical de clasa politică a României contemporane.

Aceşti oameni modeşti dar plini de dragoste pentru tineretul ţării, sunt convins că vor şti să selecteze pe cei merituoşi şi capabili să onoreze funcţiile de conducere ale noii generaţii.

Mă simt obligat să explic de ce realizarea acestui organism de selecţie a viitoarelor cadre constituie un fapt deosebit. În primul rând el se autoregenerează. Pe măsură ce numărul membrilor se împuţinează alţii sunt cooptaţi prin consimţământul unanim al celorlalţi. Astfel continuitatea acestui for este asigurată şi lupta, pentru ocuparea funcţiilor de conducere ale organizaţiei nu-şi mai găseşte teren prielnic. Schimbarea conducerii tinerilor se face din acest punct de vedere fără convulsii, prin respectul acordat recomandării celor mai în vârstă, constituiţi într-un veritabil sfat al bătrânilor.

Iar dacă unul din tinerii recomandaţi nu răspunde aşteptării celor ce l-au creditat, forul bătrânilor poate să-i retragă încrederea morală acordată şi astfel se pot declanşa celelalte proceduri legale de îndepărtare a lui din funcţie. Desigur, în prezent formula validării în funcţie a unui conducător este cea a numărului voturilor ca rezultat al alegerilor. Dar dacă masa alegătorilor manifestă un respect pentru veritabilii veterani ai luptei naţionale, recomandarea acestora va fi ascultată şi procedeul democratic va fi îndeplinit în consens cu recomandarea.

Actualului for de selecţie îi doresc activitate rodnică pe linia dreptăţii şi adevărului, multă înţelepciune, răbdare şi perseverenţă spre binele Neamului Românesc.

Bucureşti, 01/03. 2004.

Constantin IULIAN.

DE CE?

De ce, după şaptezeci de ani de lupte, de prigoniri şi jertfe, legionarii nu au dreptul să se bucure împreună cu ţara de libertatea câştigată în decembrie 1989 – libertate plătită şi cu sângele lor? Aşa cum se bucură toţi membrii celorlalte partide, toţi membri tuturor etniilor şi confesiunilor religioase, toate năpârcile adăpostite pe pământul românesc, toţi activiştii PCR, toţi politrucii şi toate goliciunile omeneşti. De ce legionarii, români şi creştini, sunt batjocoriţi, culpabilizaţi şi urmăriţi, astăzi ca şi ieri, pas cu pas, clipă de clipă?

Nu au îndurat şi legionarii temniţa şi moartea împreună cu adevăraţii români şi buni creştini? Nu şi familiile lor au pătimit, nu au vărsat la fel lacrimi amare pentru părinţii, fraţii, logodnicii şi copii lor? Nu au purtat şi legionarii pe frunţile lor stigmatul de „duşmani ai poporului", în timp ce urmăritorii de ieri şi de azi purtau semnul Kremlinului: secera şi ciocanul? Nu şi copii lor au rămas orfani, nu au fost şi ei izgoniţi din şcoli pentru că nu aveau „origine sănătoasă"? Nu şi soţiile lor au rămas văduve şi muritoare de foame? Nu şi familiile legionarilor au fost alungate din casele lor şi din munca lor, trimise în deportări, flămânzind precum câinii? De ce, şi de către cine, se încearcă scoaterea legionarilor din istorie? Tocmai istoria lor care se înscrie pe linia de viaţă a neamului, iar neamul se mândreşte cu faptele lor de neînvins şi care vor lumina mereu veacurile.

De ce se ascunde trecutul sângeros al ucigaşilor?

Şi legionarii sunt oameni din carne şi oase şi vor şi ei să trăiască bucuriile vieţii dăruite de Dumnezeu tuturor, dar nu oricum.

Suntem noi, legionarii, balaurul din poveste ca să ne urmărească şi azi foştii torţionari-securişti? Să ne urmărească permanent, ca pe nişte răufăcători, în vreme ce ţara este subminată de mâini oculte şi prădalnice care ne vor pieirea? Ne urmăresc chiar şi în biserică atunci când ne pomenim morţii.

De ce nu ne lăsaţi să dormim în linişte în culcuşul nostru strâmt, spre a nu ne mai înspăimânta visele şi pentru ca aducerile aminte să nu ne mai îngrozească? Când veţi înceta răutatea şi urmărirea noastră voi, care purtaţi, pe creştetul vostru, păcatul atâtor crime?

Astăzi, parte dintre prigoniţi şi-au dat mâna cu prigonitorii – întru mulţi ani trăiască! – într-o frăţietate înduioşătoare, făcând front comun împotriva legionarilor, „demonul" tuturor răutăţilor, uitând de propriul lor demon, „comunismul", care, timp de 45 de ani, a însângerat ţara, a dărâmat altare, a pângărit cele sfinte şi a pustiit aşezări străbune, punând sub blestem viitorul neamului nostru creştin. De ce nu se spune că adevăraţii români, în majoritate legionari, au zăcut în temniţe chinuiţi şi apoi au fost ucişi în mod programat şi pe ascuns?

De ce, parte din foştii prigoniţi, se îmbrăţişează cu asupritorii, se pupă cu asupritorii, se pupă până la starea de hipnoză, pierzându-şi controlul şi bunul simţ? Au ajuns să nu se mai deosebească între ei, de parcă şi-au făcut transplant de creiere unul celuilalt, derutându-i pe cetăţenii oneşti.

De ce, oameni străini de lupta şi suferinţele neamului, au confiscat doliul naţional, iar cei în drept – deposedaţi – , sunt consideraţi duşmani ai noului şi vechiului ideal de viaţă: minciuna, hoţia şi trăirea pentru sine după deviza: „După noi, pustiul!"

(continuare în pag. 10)

Petru C. BACIU

(urmare din nr. 88-89/2004)

Crimele Partidelor Comuniste: 1944-1989

Concomitent se încerca intimidarea elitei intelectuale – (Grigore Popa decanul facultăţii de anatomie fiind salvat numai pentru că i se dă adăpost la una dintre ambasadele occidentale), dar Partidul Comunist din România era asemenea unui topor fără coadă. Şi se ştie, din povestea codrului, care se înfiorase văzând un om pătrunzând în pădure cu un topor în mână: „Nu te teme – i-a spus un bătrân stejar – cât timp nu-i vom da, noi, o coadă nu-i nici o primejdie".

Dar politicienii de ieri (ca şi cei de azi) nu-s făcuţi din lemn de stejar – ci, aşa cum spunea actorul Sârbu atunci când, în martie 1938, într-o zi umedă defilau pe Calea Victoriei ca să-l salute pe primul dictator regal al ţării toate fostele căpetenii ale politichiei româneşti – cu o singură absenţă (membrii Mişcării Legionare) – încotoşmănaţi în uniformele „Frontului Renaşterii Naţionale" (nu vă spune nimic acest nume?).

- Vezi maestre – îi spuse un comesean de la Capşa – când gloata politicianistă – în frunte cu Iorga, Argetoianu, Armand Călinescu, Tătărescu, Ralea, Ghelmegeanu şi mulţi alţii cu care ne vom mai întâlni cu prilejul inventarului crimelor comuniste, - vezi, se topesc bronzurile...

- Fugi, mă, nu fii prost! E primăvară! Se dezgheaţă balega!

Aşadar, cozile de topor au ţâşnit din toate aşa zisele partide istorice (Tătărescu de la liberali, Alexandrescu de la ţărănişti, Groza şi Zăroni de la faimosul „Front al Plugarilor" – marele plugar al ţării arând, între altele, o bucată din parcul oraşului Deva ca să-şi facă o vilişoară, deţinând o stradă din acelaşi oraş, o moşioară la Băcia, niscaiva bănci şi multe alte acareturi. Şi, fireşte, Lothar Rădăceanu de la socialişti. Şi s-a făcut un aşa zis BPD care se pregătea pentru viitoarea crimă comunistă.

Cum i-am putea spune acestei guvernări criminale a Partidului Comunist? Poate „crimă prin înlocuitori" sau prin guvern „democratic" al României post-măcel cu discrete resturi de pseudo-burghezie în faza bronz-balegă.

Exceptând ingredientele de provenienţă locală, imperiul cel mai prost guvernat din toată istoria lumii ne-a trimis ceva: **consilierii**(azi „comisarii europeni" – n. red.). Aceştia erau un fel de supra-miniştri care aveau o singură sarcină: distrugerea ţării conform unor instrucţiuni pe care de abia la spartul bâlciului – adică prin anii 1990 le vom citi şi care proveneau de la NKVD.

Ne vom opri aici. guvernul Petru Groza a fost cum s-ar zice azi un guvern de tranziţie. Adică trecerea de la rău la mai rău.

Apar figuri noi în aparatul funcţionăresc al ţării: şefii de cadre.

Majoritatea alogeni: evrei şi uneori rromi (în funcţie de provincii; întotdeauna alogeni în centre româneşti compacte; de ex. în Banat erau evrei, sârbi, unguri, ţigani, slovaci, bulgari; n. red.).

Atotputernici; arma de bază: analiza autobiografiei; vini majore: să fi posedat ceva, să fi avut părinţi înstăriţi (adică ţăran înstărit; n. red.), să fii intelectual, să vorbeşti limbi occidentale (=cosmopolit), să fi ocupat funcţii în timpul guvernării antonesciene şi, mai ales, să fi făcut parte din Mişcarea Legionară.

Nu conta dacă ai fost cuzist. Nici în vreo altă formaţiune de dreapta.

Dacă erai legionar şi ai luat parte la „rebeliune" – care, nici atunci şi nici azi nu se ştie cine a făcut-o şi în interesul cui – te lingeai „pe bot".

Pentru că nu mai puteai – şi nici acum – pune botul pe ceva demn de mâncat.

Veţi vedea urmarea în a doua guvernare criminală de data aceasta numai marxist-leninist-stalinistă cu parfum de clasă muncitoare şi rămăşiţe vagi de mică burghezie.

Dar nu vreau să păşesc în 1948 înainte de a răspunde la o întrebare pe care o ghicesc mijind în minţile eventualilor mei cititori – mai ales dacă printre ei aceştia se vor fi aflând actori, sufleori, beneficiari, rude de tot soiul, prieteni cunoştinţe – se ştie doar că PCR = PILE, CUNOŞTINŢE, RELAŢII sau PRIETENI, CUNOŞTINŢE, RUDE, întrebare care ar suna cam aşa: DA CE CRIME AU FĂCUT? CE LEGI AU VIOLAT?

De aceea, pentru a ne putea continua călătoria prin jumătatea de veac pe care, înaintea lui Marin Preda, un francez, Halevy (după nume pare de altă etnie; n. red.), o numise „era ticăloşilor" vom analiza împreună justeţea încadrării noastre.

„Ticăloşii" s-au născut, ca multe din relele acestei lumi din ignoranţă. Să nu ne imaginăm că şi ignoranţa şi ticăloşii ar fi dispărut la intrarea în noul veac. Să nu credeţi că dacă peste 80% din populaţia României se declară, mai presus de orice, ca având încredere în „biserică" (deşi nu în Dumnezeu!) ea şi-ar fi insuşit şi învăţătura lui Iisus. (este adevărat că vina este, în această privinţă, larg împărţită, aşa cum, de altfel, afirma Corneliu Codreanu în „Însemnările de la Jilava" când semnala preoţimii neîmplinirea obligaţiilor de „păstorii".)

Iată ce ar fi putut afla vremelnicii conducători ai lumii dacă ar citi predica de pe munte: „Nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi; căci cu judecata cu care judecaţi, şi cu măsura cu care măsuraţi vi se va măsura; făţarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău şi atunci vei vedea să scoţi paiul din ochiul fratelui tău; ci toate câte voiţi să vă facă vouă oamenii, asemenea şi voi faceţi lor, că aceasta este legea şi prorocii; feriţi-vă de profeţii mincinoşi, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi hrăpitori: drept aceea după roadele lor îi veţi cunoaşte.

Iar oricine, care aude aceste cuvinte ale mele, şi nu le împlineşte, asemăna-se-va bărbatului nerod care şi-a clădit casa pe nisip. Şi a venit ploaia şi au venit valurile mării şi au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea şi a căzut. Şi năruirea ei a fost mare".

Aşa cum s-a prăbuşit „casa comunismului" aşa se vor prăbuşi şi construcţiile în care naivii acestei ţări depun mari speranţe dacă vom continua – conduşi şi conducători – să ignorăm nu numai „predica de pe munte" ci toate învăţăturile Fiului lui Dumnezeu.

De aceea îndrăznim să-i sfătuim pe toţi foştii şi viitorii preşedinţi ai României să înceteze de a fi „săraci şi cinstiţi" – pentru că nici unul nu este suficient de sărac ca să-şi permită luxul de a fi cinstit – dar, mai ales, pentru că sărăcia şi cinstea – deşi necesare, nu sunt suficiente pentru a se înlătura, nu doar sărăcia, ci, mai ales, mizeria celor mulţi, nemulţumi şi amărâţi.

În schimb, sunt datori să-şi asume cea mai utilă dintre funcţiile necesare României de azi: cea de MĂTURĂTOR ŞEF pentru că viitorul ţării trebuie să înceapă cu MAREA CURĂŢENIE: - câteva tomberoane, un făraş uriaş şi o mână de nuiele de corn ar putea asigura lichidarea celor pe care-i condamnă preşedintele azi. Altfel, cu „vorbe frumoase, şi băşini de fată mare, nu se fac plăcinte" – spune un proverb din colecţia lui Zanne.

Orice constructor vă poate spune că nu se poate construi nimic dacă înainte de a ridica schelele nu ai făcut ordine pe şantier; v-o spune orice plugar: dacă nu ai arat cum se cuvine ca să primeneşti pământul şi să strici cuiburile dăunătorilor ai muncit fără mare folos.

Chestia aia cu peştele ce de la cap se împute dar se curăţă de la coadă este o vorbă bună pentru prostime; peştele care a început să se împută nu se mai curăţă ci se aruncă.

Iar chestia cealaltă cu Parchetul Anti-Corupţie nici nu trebuia promulgată.

De altfel asta ar fi primul măturoi pe care preşedinţii, până acum nu l-au folosit cum se cuvine: promulgarea.

Al doilea: dreptul de a demite Guvernul.

Al treilea dreptul de a înlătura un Parlament care se

(continuare în pag. 15)

Paul Spiru MICHAIL

CRIMINALITATEA ECONOMICĂ ÎN ROMÂNIA

(Parafrază după lucrarea „La criminalite economique en Europe”, semnată de **Herve Boullanger** şi editată la Paris, 2003, *Presses Universitaires*)

Motivul care justifică această parafrază este „eradicarea crimei organizate este treabă de durată. Ea rămâne indispensabilă dacă dorim ca Europa să rămână un pământ primitor şi ospitalier”.

Pentru a ne înţelege este necesar să definim şi să ne definim vom începe cu criminalitatea: la începutul începutului se împărţea în criminalitate contra bunurilor (furt, excrocherie, deturnării etc.), criminalitate contra persoanelor (integritatea persoanei, delicte sexuale, trafic de fiinţe umane, terorism) şi criminalitatea contra intereselor publice – (frauda fiscală, corupţie etc.)

Era clar. Dar nu suficient. Pentru că s-au născut, în secolul XX, alte „ oribile crime”: cele care pot afecta concurenţa loială, dreptul la muncă şi la consum, alterarea mediului, accesul la informaţie sau la dezvoltare – adică, în totul, criminalitatea „gulerelor albe”, a afacerilor, altfel spus economică şi financiară.

S-a făcut o regrupare a trei componente:

- criminalitatea obişnuită: escrocherii, abuz de încredere, de bunuri sociale – (adică ceea ce face alde Năstase, şi ai săi, parlamentarii de toate culorile etc.);
- criminalitatea socială (violarea dreptului la muncă de exemplu);
- criminalitatea economică – adică toate celelalte.

O altă definiţie: C: E.: = atingeri ale ordinii publice, economice şi delincvenţele comise în întreprinderi.

Autorul susţine că ar trebui să încadrăm în C. E. :

a). – infracţiuni GRAVE ce afectează FLUXURILE FINANCIARE pentru a DISIMULA PROVENIENŢA, EXISTENŢA SAU DESTINAŢIA FONDURILOR;

b). infracţiuni care afectează FLUXUL MĂRFURILOR şi anume:

- eludarea fiscalităţii;
- protecţia consumatorului;
- drepturile intelectuale;

c). – infracţiuni legate de FLUXUL INFORMAŢIILOR: fie disimularea informaţiilor faţă de acţionari şi clienţi, bilanţuri şi balanţe anuale falsificate, publicitatea mincinoasă, vânzări silite, spionaj industrial, piedici la lichidităţi etc.

MONDIALIZAREA şi CRIMINALITATEA ECONOMICĂ(C. E.).

În 2005 exporturile mondiale de bunuri şi servicii s-au multiplicat cu 100 şi vor atinge în 2005 11. 000 de miliarde de euro – adică 28% din PIB-ul mondial faţă de 9% în 1980 (a cincia parte din tranzacţii se fac în EUROPA).

Cauza: reducerea taxelor vamale.

VARIABILĂ DETERMINANTĂ: preţul de PRODUCŢIE (şi calitatea adăugăm noi) în ŢARA DE ORIGINE:

- în electronică pentru acelaşi articol MÂNA DE LUCRU, pe ORA luând ca bază 100 (Franţa) este 136 în Germania, 18 în Polonia, 7 în Tailanda şi 5 în INDONEZIA.

Salariul unui tehnician – fără să fie cadru de conducere:

- 305-382 euro în Filipine sau India;
- 1680 – 2290 în Franţa.

De aici – DELOCAREA – acelor întreprinderi în care mâna de lucru este dominantă în procesul producţiei.

Dar creşte CONSUMUL UNOR PRODUSE al căror CONTROL DE CALITATE SE FACE ÎN ALTĂ PARTE – ceea ce înseamnă RISCUL DE A VEDEA PRODUSE FRAUDATE SAU PRIMEJDIOASE pe PIAŢĂ.

Iar din dorinţa întreprinderilor de a avea STOC ZERO vom întâlni toate tipurile de FRAUDĂ: droguri, mărfuri contra-făcute, ţigări de contrabandă, produse agricole subvenţionate ilegal etc.

Dacă ţinem seama că transporturile se fac prin nave – (în „containere”) şi în „tiruri” şi dacă vă amintim că la Rotterdam, un container este luat în primire la fiecare ŞASE SECUNDE – 24 din 24 de ore sau că la vama dintre est şi vest – în Germania, Frankfurt pe Oder – cu TREI MII DE MILIOANE PE ZI, vom înţelege cum pot creşte POSIBILITĂŢILE PENTRU FRAUDĂ, CONTRAFACERE, TRAFIC DE PERSOANE sau de DROGURI.

Mai există un factor determinat pentru creşterea crimei economice C. E. : marea ambiţie a UNIUNII EUROPENE de a crea o PIAŢA LIBERĂ pentru TOŢI EUROPENII – principiul fiind LIBERA CIRCULAŢIE A MĂRFURILOR, CAPITALULUI şi MÂINII DE LUCRU!

Prima etapă pe drumul spre o Europă FĂRĂ FRONTIERE s-a produs la 1 iulie 1968, la 10 ani după intrarea în vigoare a tratatului de la Roma, – ceea ce înseamnă că realizarea completă a circulaţiei libere a mărfurilor, capitalului şi persoanelor va dura încă aproape 25 de ani.

Europa a aşteptat ziua de 1 ianuarie 1993 pentru ca cele 12 state (atunci) (azi 15) să se transforme în PIAŢA UNICĂ EUROPEANĂ.

Au fost suprimate cele 60 de milioane de documente vamale ce se întocmeau anual, în cele 12 state, când mărfurile treceau frontierele interne ale Europei.

Se producea cea mai vastă integrarea economică realizată în lume şi pentru aceasta – de-a lungul a 7 ani – s-au întocmit şi adoptat 300 de reglementări detailate.

Existau două capcane: să se acorde vreunui stat dreptul de a refuza un produs considerat de un altul ca îndeplinind toate obligaţiile legale, sau să se fixeze detaliat modurile de elaborare, taxare şi control ale tuturor produselor vândute în Europa ca să se ajungă la euro-produse identice.

S-a ajuns la o reală circulaţie a produselor, s-a păstrat şi diversitatea dar şi savoarea diferitelor produse în funcţie de „originalitatea” locului de producţie. A existat însă un „efect secundar”. Despre el vom scrie după ce vă vom atrage atenţia asupra motivului pentru care v-am prezentat istoricul unificării economice a celor 12 (15) state.

Conducătorii României din ultimii 15 ani fie din ignoranţă, fie din pricina incompetenţei sau a relei credinţe (ca să nu mai vorbim de incapacitatea multora dintre ei de a se dezghioca din pănuşa marxist-leninistă-stalinistă în care au zăcut o jumătate de veac), nu au vroit, nu au putut sau au făcut-o dinadins – ascunzând toate aceste informaţii viitorilor actori ai unei Europe de la Atlantic la Prut – (înainte de a ajunge, cum profetiza de Gaulle una „de la Atlantic la Urali”) inducând în mintea românilor cea mai greşită şi nocivă iluzie: că vom avea şi pensie de la regat şi una de la republică – cum îi explica conu’ Leonida Efimiţei.

Veţi vedea, în continuare, ce-au mai păţit – şi mai trag şi azi, viitorii noştri colegi de uniune de la măsurile pe care le-au luat de-a lungul multor, foarte mulţi ani – fără a se ajunge la armonia unei organizaţii perfecte.

Au existat şi mai există breşe care s-au deschis în dispozitivele naţionale de control a mărfurilor prin care IMEDIAT au pătruns fraudatorii.

În ce priveşte LIBERA CIRCULAŢIE A PERSOANELOR a fost nevoie, în primul rând, de rezolvarea unor probleme tehnice – mai, 2004.

(continuare în pag. 10)

Ion ECONOMISTU’

DIN CULISELE TERATOLOGIE MORALE

● „Noi trăim o epocă foarte interesantă. Este un moment de transformare; am ajuns la o răscruce şi fiecare se socoteşte apt să facă un plan pentru refacerea omenirii şi a ţării după cum este cu un plămân mai mare sau mai mic. Eu urmăresc oamenii aceştia de multă vreme. Asta este meseria mea; să stau la pândă. Ce este dezastruos în activitatea ‚teoretică – politică în ţara românească? LIPSA UNITĂŢII ORGANICE. Unul zice: Eu am descoperit economia dirijată. Perfect.

- Şi bine înţeles parlamentarismul.

- Cum bine înţeles şi parlamentarismul? Eu ştiam că parlamentarismul se leagă, în existenţa sa, de capitalismul bancar. Nu. el face economie dirijată şi parlamentarism. Are o pisică şi crede că pisica poate să aibă picioare de măgar. Pisica are picioare de pisică.

Şi asta este caracteristica întregii noastre culturi în momentul de faţă. În întreaga noastră cultură e lipsă de unitate organică. De corelaţiile necesare. Românul nu poate înţelege această legătură peste care nu se poate trece: că orice formă de cultură este o formă totală ***(Nae Ionescu, LOGICA, I (ultimul curs: 1934-1935)***

●●●

Începând din 1990 un grup relativ omogen din punct de vedere etnic dar eterogen în ce priveşte activităţile lor profesionale – scriitori, politologi, ziarişti, profesori etc. – dominat de israeliţi au declanşat un atac concertat şi bine coordonat în mod evident pregătit înaintea schimbărilor din 1989, ţintind cu predilecţie MIŞCAREA LEGIONARĂ.

Dacă ţinem seama de ceea ce s-a întâmplat în 1939-1940 când s-a încheiat pactul Ribbentrop-Molotov care stabilea o serie de acţiuni ce nu se vor desfăşura decât peste aproape un an – probabil că şi în decembrie 1989 erau cunoscute schimbările ce vor urma, cu mult, înainte de comunitatea evreiască.

Nu însă de substraturile acestor probabilităţi ne vom ocupa azi de comportarea acestei „găşti internaţionaliste” care, în afara evreilor (firește a unora dintre ei) va avea şi reprezentanţi de alte naţionalităţi – firește unii români.

Un singur nume – pentru început – Marta Petreu.

Absolut toţi au o caracteristică comună: sunt ilustrativi pentru cartea polonezului – Piotr WIERZBICKI – intitulată STRUCTURA MINCIUNII (Nemira, 1996, tradusă de Constantin Geambaşu).

Autorul afirmă că secolul XX este mai ales „secolul minciunii”. Niciodată, până acum, minciuna nu a dispus de eşaloane atât de numeroase de falsificatori. Niciodată, până acum, minciuna nu a avut în apărare sa divizii atât de puternice”.

Ce-i de făcut – se întreabă P. W.

Răspunsul lui: „fi înţelept – ceea ce înseamnă să fii bine informat, să te laşi înşelat, să nu permiţi să fii manipulat – sau, pe scurt, nu te lăsa mințit...” „Fii deasupra celui care vrea să te inducă în eroare, cunoaşte pedepsele şi recompensele prin care viaţa onorează sau penalizează comportarea şi concepţiile tale în diferite probleme, învaţă să recunoşti nu numai în aproapele tău ci şi în tine însuţi, primele simptome ale mecanismului de a numi ALB ceea ce este NEGRU”.

Porunca biblică: SĂ NU MINŢI!

Imperativul propus de autor, periculos pentru minciună este „SĂ NU TE LAŞI MINŢIT”.

Acestui imperativ ne-am supus alcătuind o suită de studii de caz intitulată CLINICA TERATOLOGIEI MORALE, prin teratologie înţelegând „studiul anomaliilor şi monstruozităţilor fiinţelor vii”.

Aşa cum se va vedea din cazurile prezentate de noi, „minciunile nu circulă nici odată separat. Minciunile circulă în turmă, turme organizate. Minciunile se constituie în sistem... Există sisteme ale minciunii la care omul aderă de bună voie – dar de care ar putea fugi dacă – şi când doreşte... Dar „există altele care-l învăluie pe om cu forţă şi de care nu se poate elibera de cât printr-o evadare nebună sau printr-un atac disperat”.

În ce priveşte „formele minciunii create de apărătorii „socialismului real” – (şi veţi vedea din studiile de caz pe care vi le vom relata că absolut toţi participau şi participă la asaltul împotriva Mişcării Legionare) au fost, sunt, sau se prefac că nu mai sunt, dintre aceşti apărători – ca şi toate formele de minciună întâlnite de-a lungul vremilor şi de-a-latul lumii îşi „extrag seva din tezaurul întregii omeniri fiind adevărată „afirmaţia marxist-leniniştilor că „socialismul real” îşi extrage seva din acest tezaur”.

Dar nici autorul şi nici noi nu ne vom limita la „susţinătorii socialismului real” ci la „sistemul foarte amplu cuprinzând toate speciile minciunii precum cele cunoscute grecilor antici, procedeele aplicate de ne-comuniştii din perioada interbelică dar şi de neocomuniştii din zilele noastre dar şi cele care au invadat ţările contemporane ne-comuniste”.

În ce ne priveşte în ultimii 15 ani a devenit şi mai primejdioasă în România pentru că suntem „împresuraţi cu ajutorul unui registru foarte bogat în mijloace de încurajare, persuasiune şi constrângere”. El ne chinuie infiltrându-se prin reviste, televiziuni, multiple posturi de radio – unele finanţate chiar cu puţinii noştri bani, prin la catedre, în Aula Academiei, sau tribuna Parlamentului – lista rămânând deschisă – în care vom regăsi, mereu şi peste tot, cele trei categorii de minciuni: „cea din sfera concepţiilor, argumentelor, modalităţilor de abordare a adversarului; minciunile din sfera informaţiei şi cele din domeniul creării realităţii”:

Vom demonstra atât în „cazul Petreu” şi în cel al „Alexandrei Lavastine” că sistemul minciunilor nu este o „colecţie incoerentă de falsuri izolate şi de ne-adevăruri uşor de atacat ci un sistem care dispune de un mecanism de prevenire, neutralizare şi invalidare a criticii, prevăzând contra-argumentele posibile ale adversarilor, îndoielile observatorilor, direcţiile de atac din partea duşmanilor”.

Mecanismul este bazat – susţine P. W. – din trei mari operaţii mentale bazate pe FALS:

- anularea limbajului, anularea logicii, anularea realităţii.

Vom întâlni toate aceste „operaţii” în toate textele semnate de adversarii Mişcării Legionare indiferent de data activităţii lor.

Dat fiind că aceste trei „anulări” sunt limpede descrise în cartea despre care facem vorbire – şi pe care, insistent, îi rugăm pe cititorii noştri să o studieze – (insistăm „studieze cu condeiul în mână”) nu le vom detalia aici pentru că vom face apel la ele atunci când vom trece la studiile de caz.

Vom vedea – ilustrând această „vedere” cu citate din primele două studii de caz – Petreu şi Lavastine, că „a doua categorie a minciunilor folosite de adversarii Mişcării Legionare este cea a născocirilor, deformărilor, trecerea sub tăcere, modalităţile de a opera cu jumătăţi de adevăr sau distrage atenţiei de la faptele considerate ca fiind nefavorabile fie prin ascunderea lor sau minimalizarea sensului”.

Este ilustrativ în această privinţă suprapunerea argumente-

(continuare în pag. 15)

Pavel MICH.

(urmare din pag. 8)

* **(CRIMINALITATEA...)** dat fiind că dacă nu se recunoşteau diplomele, nu se preluau aceleaşi reguli în ce priveşte securitatea socială şi normele pentru crearea unor întreprinderi nu se putea rezolva dreptul de a munci pe teritoriul altui stat.

Pentru asta a fost nevoie de acordurile de la Schengen – un tratat semnat la 14 iunie 1985, de cinci state a, căror convenţie de aplicare s-a încheiat la 13 iunie 1990 – toate intrând în vigoare în 1995!

Aceste legiuiri stabileau obligaţia pentru beneficiarii vizei Schengen – echivalentă cu dreptul de a rămâne timp de 3 luni în oricare din statele uniunii – respectării unor reguli fără de care o ţară precum Franţa în care anual intră 200 milioane de persoane adică 4 persoane pentru fiecare cetăţean al ţării ar fi avut – şi are – mari dificultăţi.

Era datoria beneficiarilor de a controla, supraveghea şi împiedica intrarea eventualilor „criminali", inclusiv cei legaţi de „criminalitatea economică". Mai ales că în viitorul apropiat nu numai oamenii vor avea dreptul să circule – dar şi capitalul sau serviciile financiare.

Societăţi de acţionariat - adesea stabilite în paradisuri fiscale, vor putea efectua într-o singură zi mai multe viramente între diferite ţări europene încurcând astfel drumul banilor fraudaţi – (vezi cazul Beraru sau Vlas care după ce au furat în România s-au pitit în Israel – în braţele poporului frate – cum ar zice – „justiţiarul Vadim" de pe vale Iordanului).

De ce?

Iată alte informaţii pe care regimul instaurat de Iliescu şi ai săi în 1989, întrerupt 4 ani de o echipă lipsită de coerenţă, idei şi mai ales de oameni competenţi şi corecţi – (excepţiile nu infirmă regula) – nu vi le-a comunicat.

Guvernul Năstase este lipsit de cele două ingrediente fără de care nu poate fi condusă lumea: ADEVĂRUL şi SPIRITUL.

Aşadar, statele ce bat la poarta UE-ului sunt datoare să aplice ansamblul textelor juridice ale comunităţii europene; să aibă capacitatea administrativă de a le aplica concret – (nu aşa cum se petrec lucruri acum în România unde se socoteşte suficient să publici în Monitorul Oficial o lege, - fără a publica, în termen util şi modul de întrebuinţare) ca totul să fie în ordine.

Autorul lucrării, din care am preluat aceste date scrie: „administraţiile ţărilor Europei Centrale şi Orientale au încă experienţa recentă a controlului circulaţiei mărfurilor din economia socialistă. Ele întreţin RELAŢII ECONOMICE PRIVILEGIATE (şi nu doar relaţii – am spune noi, ţinând seama de apartenenţa unora dintre conducătorii acestor ţări sistemului informaţional secret al URSS – de pildă) unde autoritatea statului este fragilă.

Sunt legate de circuite de fraudă care folosesc sume importante în timp ce profesiunile însărcinate să controleze manipularea mărfurilor, persoanelor şi acestor sume uriaşe au o PUTERE DE CUMPĂRARE net inferioară omologilor lor din vest: un vameş polonez câştigă – LEGAL – 350 de euro pe lună – (unul din România mai puţin) iar un şofer bulgar 450 – CEEA CE IMPLICĂ RISCURI MAJORE DE CORUPŢIE.

Iar aceste ţări vor fi FRONTIERELE EXTERIOARE ALE UNIUNII şi acest frontiere nu valorează decât atât cât valorează vama cea mai slabă, coruptibilă şi deci permeabilă

Va putea România – deţinătoarea, în viitorul apropriat, a unei limite exterioare destul de importantă să-şi zăbrălească cum se cuvine porţile, să instituie paznici bine plătiţi şi suficient de aspru controlaţi pentru a nu se repeta ceea ce s-a întâmplat în interiorul ţării după faimoasele acţiuni de „privatizare", „liberalizare" şi „alte implementări" care ne-au adus unde ne aflăm? Vom continua, într-un număr viitor al revistei noastre expozeul privind ceea ce se întâmplă cu lupta contra criminalităţii economice în uniunea Europeană.

(urmare din pag. 6)

* **(De ce?)**

De ce unii oameni ne condamnă fără a ne cunoaşte faptele şi fără a sta de vorbă cu noi? De ce nu văd că legionarii şi-au iubit patria până la sacrificiul suprem, dorindu-şi un neam creştin, în raport cu Dumnezeu şi cu rostul vieţii, şi un neam loial şi corect, în raport cu celelalte popoare ale lumii?

De ce aceiaşi oameni ai trecutului întunecat au devenit iarăşi stăpânii vieţii noastre, au făcut legi hoţeşti, astupând cu nisip gura celor însetaţi de dreptate?

Ei, duşmanii neamului nostru, nu vor şi nu pot să trăiască în adevăr, virtute şi dreptate. Natura a greşit când le-a dat chip omenesc. Ei urăsc pe cei care au purtat jugul şi nu se pot desprinde din vicleşug şi din fărădelegi. De aceea noi vom striga împotriva asupritorului şi vom mărturisi adevărul până dincolo de mormânt.

Comuniştii şi alte lifte de pripas nu pot trăi decât în minciună, iar în contact cu adevărul mor.

Să rostim dar adevărul, cu tot curajul şi demnitatea, şi vom fi iarăşi ce-am fost şi trebuie să fim: oameni liberi, stăpâni pe munca noastră, iubitori de Dumnezeu şi de neam.

D 'ALE ANTICORUPŢIEI...
DUPĂ CONFERINŢA ANTI-CORUPŢIE

Cu deosebit tam-tam, cu mare cheltuială, cu prezenţe mai mult sau mai puţin ilustre, cu steaguri şi fanfare, cu mese bogate şi băuturi alese câteva zile; România a avut parte de „Conferinţa Internaţională a Corupţiei".

Discursurile, mai ales discursurile, au fost foarte frumoase.

Am aflat că doar prostituţia mai deţine, în practica lumii un loc aşa de important precum corupţia, că amândouă ar fi fără leac; dar că, totuşi, s-ar putea încerca o oarecare „domesticire" a lor, adică, fie să le „legalizăm" – pentru că, nu-i aşa, ar trebui şi statul – firește prin reprezentanţii săi, să îmbuce şi el una alta – atât de la fete cât şi de la ceilalţi corupători; că avem mai multe soiuri de corupţie – una zisă „comision" şi care, treacă – meargă – trebuie tolerată; alta zisă „foloase necuvenite" care, va să zică, este şi nu prea este; că bine, bine, e de vină cine dă dar mai de vină ar fi cei care primesc, că, în fine, fenomenul suscită, în afara întâlnirilor la înalt nivel, doar, cel mai adesea, o ridicare din umeri însoţită de un comentariu dezabuat: „Ce vreţi, aşa merg treburile!"

Şi, continuă judecătorul John T. Noonan – (Bribes, Macmillan, 1984) – deci, în cartea sa cu titlul românesc – „Şpăgi" sau „Ciubucuri" sau „Bacşişuri" – dacă corupţia naţională a fost – sau s-a încercat-condamnată, în ce priveşte „cea internaţională – o practică ce constă, pentru un om de afaceri să ofere „un ciubuc" – francezii îi spun „pot-de-vin" – adică „şperţ" unui funcţionar sau unui om politic străin – (în această privinţă pentru mai multe informaţii puteţi să cereţi ajutorul tuturor celor care au pus

oct. 2004.

(continuare în pag. 12)

Tacitus jr.

Din ciclul PROVERBE MEDICALIZATE:
UN JURĂMÂNT DESUET

Dragostea pentru proverbele lumii – începând cu acea colecţie majoră apărută la sfârşitul secolului XIX la Bucureşti, premiată de Academia Română şi semnată de Iuliu ZANNE – care, a început să fie redată eventualilor cititori printr-o ediţie anastatică – (despre care vom da seama atunci când editorul va ajunge la unul din volumele dificile) – şi terminând cu toate cărţuliile apărute în colecţia COGITO ce şi-a încetat apariţia (din ce pricini, nu ştiu!) după 1990 l-a determinat, e de mult de atunci, pe unul dintre apropriaţii mei să mă întrebe dacă nu-mi pregătesc vreo teză literaro-medicală cu titlul acceptat – PROVERBE MEDICALIZATE.

Nu-mi propusesem aşa ceva dar, într-o dimineaţă, când răsfoiam o revista medicală în înghesuiala mijloacelor de transport „în comunism" am preluat ideea prietenului meu şi am purces la alcătuirea unui îndreptar pentru activitatea medicului, un soi de ghid alcătuit din proverbe ilustrând problemele medicinii.

Pe măsură ce reflectam asupra proiectului meu îmi aduceam aminte alte şi alte „vorbe", „proverbe" şi „spuse" care s-ar fi putut supune jocului meu.

Pentru că, de fapt, şi acesta ca multe alte activităţi umane răspund acelor criterii stabilitate de Roger Caillois pentru definirea jocului: activitate liberă, nesigură, neproductivă, reglată şi fictivă".

Dar înainte de a purcede la întocmirea ghidului mi-am adus aminte de un jurământ – cel a lui Hipocrat – la care se face apel frecvent dar care – sper să dovedesc în cele ce urmează, nu-i de cât un mod vetust, inaplicabil în multe din afirmaţiile sale, incomplet şi primejdios – fie şi numai pentru că alterează concepţiile noastre despre juraminte.

Romantismul pe care-l evocă şi care aduce aminte de Gaudeamus igitur – are, cel mult, o valoare sentimentală – dar cu sentimente nu se poate restitui corpului medical un prestigiu, o răspundere, o morală sau măcar o deontologie pierdute sau profund alterate.

Până prin anii 50 jurământul încheia, solemn, sfârşitul pregătirii profesionale. Sfârşit care, a devenit din ce în ce mai evident că nu se împlineşte nici odată. Şi căruia i-a luat locul „pregătirea profesională continuă". Ce, din nefericire, nu se realizează am s-ar cuveni şi astfel justifică proverbul înscris în „talmudul Babilonian": „şi cel mai bun medic tot în iad va ajunge!"

Dacă ne dăm osteneala să-l recitim vom afla despre cum se petreceau lucrurile pe vremea şcolii din Cos; vom descoperi că multe din necazurile de atunci au viaţă lungă şi că moravurile medicilor nu erau prea pure dacă aveau nevoie de un jurământ.

Cine mai poate, azi, să jure pe Appolo, medicul, pe Aesculapius, Hygeea şi Panaceea şi cine mai ia martori toţi zeii când mulţi cred că însuşi Dumnezeu a murit?

Iar în ceea ce priveşte împărţirea bunurilor asta s-a păstrat doar în ce priveşte lucrurile ştiinţifice – care, chiar de le-ai gândit, redactat şi pritocit de unul singur, trebuie să le împărţim cu toţi ceilalţi – începând cu directorul spitalului, profesorul clinicii în care lucrezi, secretarul organizaţiei de bază – fără să-i omiţi pe preşedintele sindicatului şi conducătorul UTC-ului.

Cum e aia să-i înveţi, fără plată, pe fiii medicilor?

De ce să jur că voi face ceva când treaba îi legiferată altfel.

Trebuie că medicii de atunci se pretau la activităţi care, se pare, că nici azi nu sunt rare dacă s-a menţine în jurământ interdicţia de „a prescrie un medicament ucigător ca să fiu pe placul cuiva" sau „va face manevre ca să ducă la avortu' copilului nedorit sau inoportun venit pe lume".

Şi atunci, ca şi azi, unii încercau să facă orice – chir dacă pregătirea lor profesională nu era adecvată – şi de aceea jurau că nu vor face „tăieri pentru scoaterea pietrei" iar alţii erau tentaţi de „plăcerile dragostei cu femei sau bărbaţi – fie liberi sau sclavi".

Din nou jurământul se dovedeşte implacabil atunci când interzice medicului să se destăinuie vreodată „tot ce poate afla în timpul exercitării profesiunii mele sau în relaţiile zilnice cu oamenii ceea ce ar trebui răspândit şi pe care trebuie să le păstrez ca pe o taină".

Chiar dacă erai anchetat de Securitate? Sau îndemnat şi chiar obligat să o faci?

Pentru a-i determina pe cei slabi de înger să nu-l încalce jurământul se încheie cumplit auto-blestem.

De ce am insistat asupra acestui jurământ?

Pentru că altul nu există!

Apoi – dat fiind relaţiile medicului cu medicii, cu bolnavii,

Statul şi toate anexele acestuia – dar şi cu Dumnezeu – nu sunt codificate unitar.

De aceea – exceptând unele aspecte – intrate în codul penal – restul vieţii medicale se petrece „după ureche".

Există, în schimb, în proverbele neamului nostru – dar şi peste tot în lume, o serie întreagă de îndrumări în ceea ce priveşte comportarea, morala, etica şi deontologia profesiunii medicale care ar putea împlini lipsurile sus citatului jurământ sau înlocuirea unor reguli inacceptabile azi.

Proverbele, ele, ne învaţă cum să se desfăşoare examinarea medicală; ne informează asupra cunoaşterii oamenilor; indică limitele şi posibilităţile terapiei; evitarea erorilor etc.

Ne-am străduit să aranjăm proverbele într-o anumită ordine. Iar această tentativă de sistematizare nu s-a împlinit cu rigoarea dorită – pentru că, iniţial, am socotit toată această lucrare – precum am spus, un JOC.

Mai târziu mi-am dat seama că JOCUL nu-i JOACĂ!

Dar să mai rămânem câteva rânduri în lumea jurământului şcolii de la COS – jurământ ce demonstrează ce fond adânc de superstiţii mai tulbură minţile oamenilor. La care se vor adăuga cele două păcate despre care vorbea Cioran: utopiile şi dogmele. Fără de care, susţinea gânditorul român, oamenii nu pot trăi.

Între timp am găsit alte două jurăminte – unul folosit în SUA – şi în lumea capitalistă – celălalt în fosta URSS.

Primul – adoptat la Geneva în 1948 – spune cam aşa: îmi iau angajamentul să-mi consacru viaţa în serviciul umanităţii; să păstrez faţă de maeştri mei respect şi recunoştinţă; să-mi exercit arta cu conştiinţă şi demnitate.

Voi considera sănătatea pacientului meu prima mea grijă; voi păstra secretul; voi păzi onoarea şi tradiţiile profesiunii medicale şi îmi voi considera colegii ca FRAŢI!

Nu voi accepta să se impună între mine şi pacienţii mei consideraţii de religie, naţiune, rasă, partid sau clasă socială ; voi păzi respectul ABSOLUT AL VIEŢII umane din MOMENTUL CONCEPŢIEI şi chiar sub ameninţare nu-mi voi folosi cunoştinţele medicale contra legilor umanităţii.

URSS a preluat bună parte din aceste precepte exceptând, aşa cum era de aşteptat, consideraţiile asupra religiei, naţiunii etc. şi cel cu folosirea cunoştinţelor contra legilor umanităţii.

(continuare în pag. 12)

Nepotul lui HIPOCRAT

(urmare din pag. 10)

*** (D 'ALE CORUPŢIEI...)** „botul"de-a lungul ultimilor zece ani la aşa zisa „pr:vatizare sau chiar la (mai ales) ceea ce s-a numit „reformă") – nu este proscrisă în nici o legislaţie cu excepţia celei a Statelor Unite. Iar până acum un an convenţia nu era semnată decât de cele 29 de ţări membre ale OCDE-ului plus 5 din afara organizaţiei. În schimb numai 12 au ratificat-o.

ROMÂNIA nu se află printre acestea.

Pe baza unor multiple surse un institut, cu sediul la Berlin, a făcut un clasament – lui TRANSPARENCY INTERNAŢIONAL – ce nu acoperă întreg fenomenul şi nici nu este integral justificat de datele existente. (într-o ţară în care nimeni nu vorbeşte de „corupţie", nu se publică nici o informaţie – aşa cum nu se publică nimic (sau aproape) pe vremea „ceauşescului") – institutul nu dispune decât de surse minore de informaţii – şi atunci totul este roz, frumos şi parfumat.

Corupţia constă, se ştie, din folosirea puterii ce ţi-a fost încredinţată pentru a obţine un beneficiu personal: de pildă eşti amanta unui ministru şi atunci te duci la o firmă care are nevoie de aprobări cu ajutorul cărora firma poate să importe, să exporte, să ciupească sau doar să păcălească.

- Ei, băieţi, vreţi să pupaţi aprobări?

Daţi-i fetii 300. 000. 000 lei ca să-şi cumpere fetiţa o ceva – de la Volvo în sus – şi se face.

Asta-i o formă.

Dar există zeci de mii: călătorii, acţiuni, bijuterii, simpozioane – în Insulele Bermude, în Insulele Baleare sau Insulele Canare – o căsuţă, un pot, un post.

Definiţia mai sus amintită exclude aşadar – furtul, deturnarea de fonduri, albirea banilor şi crima organizată. Le exclude dar nu le interzice. Dimpotrivă! Marele corupt pune botul şi la unele din acestea sau la toate.

De ce o face?

Din lăcomie!

Din prostie!

Din incultură!

Din ateism!

Din cauza unor absenţi: legi corecte şi clare, pedepse dar şi recompense; judecători independenţi şi, la nevoie, aspru sancţionaţi; oameni politici strict supravegheaţi şi eliminaţi din viaţa politică pentru perioade de minimum 50 de ani – la cea mai mică abatere: sindicate conduse de sindicalişti care-şi cunosc rostul şi rosturile; şi, mai ales, cetăţeni care au auzit de Corneliu Zelea Codreanu şi de vorbele lui: „în organizaţia aceasta nu pot să crească decât oameni cinstiţi.

O mică hoţie nu poate să ne lase indiferenţi pentru că, în definitiv, aceasta nu este decât sămânţa MARILOR HOŢII, sămânţă care dezvoltându-se din cauza toleranţei noastre, ar putea răstigni din nou, prin jefuire, poporul român şi această ţară.

Ne-am săturat de lipsa de demnitate omenească.

Dacă nu dai bani, dacă nu-l plăteşti, nu ţi se înscrie în partid. Dacă nu plăteşti, nu dă drumul hârtiilor de la Primărie. Dacă nu dai bacşiş nu poţi să intri în Minister. Dacă nu dai bacşiş nu poţi să-ţi capeţi dreptul. Bacşişul, mita şi hoţia au desfiinţat sănătatea morală a naţiunii române.

Legionarul va căuta să desfiinţeze aceste apucături şi să reînvie sentimentul demnităţii omeneşti. El nu va da nimănui nimic, nu promite nimănui nimic iar când va face cuiva serviciu nu se va înjosi ca să primească bacşiş sau mită ci va pune mâna în gât mituitorului".

Absenţa preluării acestor sfaturi de-a lungul celor 50 de ani de comunism – şi nu numai; absenţa educatorilor care nu doar prin vorbe ci mai ales prin fapte să-i ajute pe cei slabi de înger spre a nu încălca regulile demnităţii – iată adevărata şi profunda cauză a corupţiei.

Nu prin vorbe fanfaroane – precum „sărac şi cinstit" sau „nu se vor mai sacrifica cei conduşi ci conducătorii" – vom reduce amploarea corupţiei, vom elimina primejdiile ce pândesc mai ales naţiunile şi ţările sărace, şi care nimicesc economia şi dezafectează aşa zisa democraţie şi nici prin conferinţe internaţionale costisitoare şi sforăitoare.

Ci prin acţiuni ca cele propovăduite de Corneliu Codreanu şi pe care, în parte, le-a preluat şi institutul pentru „transparenţă internaţională".

a). – fiecare ţară este datoare să-şi organizeze propria luptă şi să-şi găsească soluţiile cele mai adecvate situaţiei ei;

b). – trebuie să mobilizăm toate forţele dispuse să participe la această acţiune;

c). – şi, mai ales, să facem apel la o abordarea globală – pentru că nu vom putea combate corupţia numai prin acţiuni penale. Căpitanul nici nu aminteşte de acest aspect.

Ci începe prin modificarea comportării fiecăruia dintre noi; apoi prin educaţia făcută tuturor; la care trebuie să adăugăm libertatea presei cu adevărat libere – (pentru că, la noi şi nu numai, presa este adesea dependentă de interese nemărturisite şi de multe ori dispusă să se vândă); o fiscalitate care să nu înghită nici re-eşalonările – fie pe graţie fie contra şperţ; sindicate care să nu iasă în stradă numai când să-şi mărească câştigurile ci şi atunci când unitatea în care muncesc este prost condusă, furată sau batjocorită).

Există multe elemente ce trebuie luate în consideraţie; multe instituţii, organizaţii şi indivizi care nici nu-şi face treaba nici nu veghează ca ceilalţi să se comporte corect şi de aceea aşa cum corpul uman posedă un sistem imunitar fiecare naţiune trebuie să se doteze cu ceea ce s-a numit un „sistem integrator".

Sunt frumoase conferinţele internaţionale.

Mai ales pentru cei care cotcodăcesc pe-acolo.

Dar piatra de încercare este altundeva: trecerea de la vorbe la fapte. Pentru că, şi din nou îl cităm pe Corneliu Zelea Codreanu: „Vorbeşte puţin; vorbeşte ce trebuie. Vorbeşte când trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei".

Şi combaterea corupţiei cere în primul rând fapte. Care va să zică *lipsesc pe ici, pe colo şi mai cu seamă prin punctele esenţiale.*

(urmare din pag. 11)

*** (UN JURĂMÂNT...)**

În schimb, introduce ca o obligaţie preluată prin jurământ „perfecţionarea cunoştinţelor medicale şi munca pentru dezvoltarea ştiinţei şi practicii medicale"

Şi, fireşte, se cere jurătorilor ca „în toate actele să se ţină seama de principiile moralei comuniste şi responsabilităţile faţă de poporul şi guvernul sovietic".

Ce au dat României, timp de 50 de ani, atari „jurăminte"?!?

„Marii noştri aliaţi", „poporul frate sovietic", dispunea de medici care-i internau – ca şi la sanatoriul de la Poiana Mare sau Bălăceanu etc. , în clinici psihiatrice pe cei ce criticau partidul şi Guvernul; că în România, în Bucureşti, existau medici care nu ştiau pe ce stradă se află „Centrul de Documentare Medicală"; şi de aceea sunt puşi să jure că vor învăţa!

Dar nu trebuie să uităm nici faptul că orice efort se face pentru ceva sau, ca să facem apel la proverbe, vom afla că „nici Mormântul Domnului nu este păzit pe gratis"...

Scrisoare deschisă!
Către Consiliul Politic al Partidului PENTRU PATRIE,

Solicit, CP, schimbarea din funcția de casier al PPP a dlui Dumitru Rădulescu. N-o fac pentru prima dată. Întâmplarea din seara de 27/01. 2005, însă, depăşeşte limita răbdări şi obrazului oferit spre pălmuire şi umilința la care mă supune acest domn în chiar prezența preşedintelui PPP şi a unor membri obişnuiți ai PPP. Nu mai vorbesc că, fără prezența preşedintelui, refuză, cu lunile, să-mi preia actele şi cheltuielile făcute pentru partid (ceea ce este inadmisibil, revoltător). Menționez că de nenumărate ori a trebuit să-mi decontez cheltuielile din „fondul de propagandă" pentru că a refuzat să mi le deconteze trecând peste hotărârile şi ordinele preşedintelui PPP şi, de multe ori, am rămas cu cheltuielile ne-decontate (de parcă aş fi miliardar). Că atunci când o face îmi aruncă în față toate lăturile unui suflet josnic. Că la ultima decontare a debitat amenințări la adresa mea de genul: „O să mă ocup eu de dumneata..." Adică, cum? Şi, atenție: „Bine, zicea unul că te-a văzut pe o listă..." Şi „n-o să scapi de mine!" Adică, de dumnealui! Pe ce **listă**, onorabile, m-ai văzut? Îşi permite să te trateze în felul acesta chiar printre ne-comunişti. Cine? Unul care, înclin să cred, după ştiința de a provoca diversiuni, că trebuie să fi fost membru al PCdinR. Un ins care trăncăneşte pe rupte în chiar timpul Sf. Liturghii, periuță cu cei cărora doreşte să le adoarmă atenția şi disprețuitor cu mine şi încă vreo câțiva (Cu ce deferență mieroasă salută pe bătrânii legionari cărora vrea să li se impună ca fiind ceea ce, de fapt, nu este). Acest domn, nu odată, atunci când îmi expun opiniile îşi permite mârlănia de a mă întrerupe, de a gesticula cu mâna a dispreț şi în sensul: „hai, termină, dom'le! Eu vorbesc!" Cum este posibil să fie tolerat de preşedinte şi secretarul general un astfel de comportament față de un coleg al dumnealor din CP? (Unde mai pui că are peste 70 de ani şi ar trebui să fie un exemplu de om. Da', de unde?) Înseamnă că dl. preşedinte şi dl. secretar general sunt de acord cu umilințele la care este supus de către casier un membrul al CP? Să nu uite, în acest caz, că este terfelită de către casierul Rădulescu propria lor autoritate şi propria lor demnitate. Ce, am solicitat bani pentru a fi miluit de casierul PPP? Sunt sluga acestui om, cârpa dumnealui de şters pantofi, servitorul pe care-şi permite să-l înjosească şi nimeni să nu ia atitudine alături de mine față de comportamentul acestui om? Numai importanța idealului național la care ne-am înhămat mă împiedică să-l tratez cum merită pe un astfel de specimen. În cazul că dl preşedinte şi CP, CD, tolerează pe mai departe mârlănia casierului Rădulescu față de mine, mă văd nevoit să refuz, de aici înainte, orice sarcină care incubă din parte-mi vreo relație cu acest membru obişnuit al PPP, nepoliticos şi bădăran cu cei de care nu se teme şi nu-i pot spori un soi de autoritate şi mieros cu cei ce i-o pot oferi, ins care poartă vorbele şi bârfele de ici colo. Pe mine nu mă vor păcăli nici odată astfel de domni cui aptitudini de foşti propagandişti de partid prin întreprinderile de dinaintea anului 1989. Ce merite are dumnealui față de PPP, față de această țară, față de românitate în general, pentru a-şi permite o astfel de atitudine? O fi Tolstoi, ori Napoleon şi eu n-am aflat şi a ajuns să se tragă de brăcinar cu mine şi cu alții şi să ne-a dea peste nas atunci când îi cade lui bine? Te pomeneşti că virtutea de a da cu limba, cui trebuie, şi cum trebuie, a ajuns o virtute şi la PPP? Iar <u>sarcina</u> de a ataca, pe unul ca mine, un merit pentru colegii noştri. Eu de provocatori <u>cu sarcină</u> şi meşteri în diversiuni sunt sătul.

Îmi expun doleanța în scris şi o depun preşedintelui PPP şi o şi dau publicității. Idem, o prezint şi CP de azi, 28/01. 2005. Şi cu aceasta închei orice discuție pe tema acestui individ; acum şi în viitor. Tragerea de brăcinar şi coborârea în jgheabul mahalagismului nu-mi este în fire şi nici n-o încurajez, dar nici nu rabd la nesfârşit ca, fie el şi dl. casier, cineva să întreacă măsura în mârlănie repetată, văzută şi cunoscută de membrii CP, în special de către dl. preşedinte şi dl secretar general.

Dacă aşa stau lucrurile şi sunt tolerate astfel de comportamente, înclin să cred, ne merităm, în ansamblu, soarta.

Cu respectul de rigoare.

27/01. 2005, Bucureşti.

George URSA, consilier în CP al PPP.

CLOVNII

Trăim într-o lume a răului, a absurdului, a crimei de stat ridicate la rang de „morală care apără idealul etic şi urmăreşte fericirea omului".

România peceristă a avut numai doi comunişti vinovaţi de crimele şi ororile trăite de poporul român, vinovaţi de dezastrul ţării. Ceilalţi sceleraţi, complicii, au fost victime şi „dizidenţi".

Ţara însângerată până în 1989 şi apoi în Decembrie 1989 nu a apucat să-şi caute, să-şi găsească şi să-şi îngroape morţii, şi ucigaşii au devenit bocitoare şi toboşarii democraţiei.

Suntem în grea cumpănă. Ţara şi omenirea. De peste o jumătate de veac politica românească a fost sluga Moscovei, duplicitară, şi murdară.

Crime atroce, jaf din avutul naţional, asasinate împotriva intelectualilor, a ţăranului gospodar şi avut, a muncitorului de calitate, dărâmarea altarelor, prigonirea credincioşilor şi decapitarea oştirii române sunt îngropate cu dibăcie în molozul uitării.

Guriştii, ronţăitori de bârfe, imbecilizaţi de o doctrină criminală, aleargă peste tot ca apucaţi de streche şi toarnă apă în „vinul roşu" (bolşevismul) pentru a-i dilua conţinutul pozând în umanişti şi salvatori ai bietului popor. Aceşti posedaţi, cu mintea întunecată de năluca puterii, aleargă, peste tot, cântă, joacă, debitează enormităţi, îmbrăţişări – clovnii! – sfidând sărăcia şi agonia de moarte în care se zbate românul.

Se joacă parcă de-ascunselea cu o trupă de pitici.

Atitudinea lor iresponsabilă, absurdă şi perversă, deghizările în veşminte altele decât cele adevărate – suflecaţi – au obrăznicia grotescă de a susţine din-adinsul, dezgustă pe tot omul de bun simţ, care îi priveşte ca pe nişte clovni, ca pe nişte scamatori de circ. Nu poţi scoate parfum din bălegar.

De peste şase decenii românul e furajat cu promisiuni aşteptând zorii luminii, sorbind, zi de zi, din paharul morţii, lozinca: vom avea, vom avea şi nu avem decât sărăcie.

Practica guvernanţilor de azi este tot cea de ieri, fabuloasă, himerică şi mincinoasă, hrănindu-l pe om cu cifre la care muţi virgula unde doreşti. Nu mai avem oameni curaţi la suflet, devotaţi binelui obştesc.

Criza materială şi moral-spirituală nu-i poate vindeca pe foştii pecerişti tributari Moscovei. Reziduurile, mentalitatea şi lucrarea comunistă trebuie să dispară şi atunci se va înmulţi belşugul în spice, iar creştineasca pâine va fi pe masa tuturor.

Petru C. BACIU

(urmare din pag. 5)

* **(Capitalism...)** aceea scutire de impozite progresive pe venit, ce este aceea „speculaţie" la bursă, pe piaţa monetară, cu valută, faliment bancar, dacă nu jaf legal al avuţiei şi muncii celor mulţi. Cum se numeşte aservirea statului clasei avute împotriva claselor sărace? Tiranie mascată! Căci nu poate exista avere din „speculaţie". Cineva trebuie să fi depus muncă pentru ca „speculantul" să poată „specula". Sigur, dacă statul nu ar deveni servul acestor „nobili" ai banului şi industriei, plebea săracă a planetei (95% din populaţie) ar mătura în jumătate de zi toată şleahta aceasta de exploatatori „liberali" în vorbă şi conservatori în acţiuni. Cum ne vom putea apăra de aceşti veritabili tâlhari oficiali care au în mână statul cu imensele lui mijloace de coerciţie? Statul a fost acaparat încă de la naşterea sa de anumite grupuri de oameni. Nu spun o noutate. Odată ce aceştia au pus stăpânire pe el l-au îndreptat împotriva celor care nu erau stăpâni pe acest mecanism. Dispunând de imensele lui posibilităţi, stăpânii acestuia şi-au însuşit bunurile supuşilor; şi-au însuşit însemnate părţi din averea publică în propriul folos. Cum se explică, totuşi, că unele comunităţi – ca de pildă cea evreiască - a devenit posesoare a unei însemnate părţi din averea tuturor popoarelor lumi? Tot prin „favoarea" statelor naţiunilor în mijlocul cărora aceste comunităţi trăiesc. De pildă statul „român". Acest stat este un stat antiromânesc prin ceea ce face cu poporul al cărui nume îl poartă. Este un stat discriminator. Favorizează, „discriminează pozitiv" pe ne-români în orice situaţie. Şi aşa procedează fiecare stat al planetei în parte cu propriul popor. Cel mai evident se observă aceasta în Europa şi cele două Americi. Albul este împins în sclavaj (credite bancare pentru dobândirea de bunuri necesare traiului zilnic). Cum se explică starea de pauperizare a circa 5, 970 miliarde de oameni? Cum se explică polarizarea bogăţiei planetei în mâna a nici 30 milioane de oameni? Cum de aceştia pot ţine în frâu atâta amar de om? Prin acapararea statelor lumii cu mijloacele lor. S-a demonstrat, fără tagădă, că un neam de 25 de milioane poate fi condus cu uşurinţă şi deposedat de bogăţii de o pătură de nici 800. 000 de oameni înarmaţi şi dispunând de stat. O populaţie dezarmată, şi fără avere, este o populaţie lucrătoare; de animale vorbitoare. Nu se poate apăra şi îndură toate asupririle păturii deţinătoare de săbii. Mai cu seamă în aceste vremuri când maşinismul dublat de posibilităţile de comunicare rapidă taie orice putinţă de apărare din partea sclavului. Eliberarea ar putea avea şansă numai prin refuzul tuturor celor 5, 970 miliarde de sclavi de a mai servi cele 30-40 de milioane de „zei". „Zeii" ştiu că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată. Multe sunt cauzele: psihice, materiale, de instrucţie, de voinţă, din cauza lipsei de arme performante, din cauză că nu dispun de mijloacele de comunicaţie. Aşa că am ajuns sclavi al unor indivizi gen Soros, sau Rotschild, Kisinger, sclavi ai unor „zei" ai mass-mediei internaţionaliste. Neamurile sunt dresate pentru a fi supuse, sunt împinse în preocupări minore, sunt împinse în vicii dăunătoare propriei conservări fizice şi psihice: sexualism, droguri, alcool, preocupări pentru modă, vicii contra naturii umane, tabagism. La aceasta se adaugă stimularea îmbolnăvirilor. Acestea toate permit bandiţilor ce şi-au însuşit statul să ne stăpânească şi exploateze conform cu propriile lor fantezii, cu propria lor incultură. Să nu ne lăsăm amăgiţi de vorbele răspândite de „zei" prin intermediul sclavilor de lux ai mass-mediei. Dresajul se face prin aceştia. Aceşti sclavi de lux sunt la fel de periculoşi ca şi stăpânii care-i mânuiesc. Să nu ne amăgim. Suntem sclavi ai patronilor internaţionali, sclavi ai lumpenului interlop. Să nu ne amăgim cu ceea ce se întâmplă azi în lume, să deplângem victoria absolută a patronului asupra sclavului... este un fapt de o gravitate excepţională, un pericol planetar.

(urmare din pag. 1)

* **(OCNAŞII...)** se întâlneşte cu şi mai multă frecvenţă – mai ales în aspectele negative – în România: „Este o discriminare – pur şi simplu! Credem că Olanda ne va primi să muncim. În realitate suntem toţi clandestini. El este zidar: lucrează de la 7 dimineaţa la nouă seara; câştigă 5 euro pe oră; dar asta înseamnă 420 pe săptămână în timp ce acasă ar fi câştigat, fireşte dacă ar fi găsit de lucru, aceeaşi sumă – pe LUNĂ. (Nu cea de pe cer ci aia din calendar)

Există un intermediar – „un olandez care a trăit multă vreme în Polonia": are agenda plină cu numerele de telefon ale polonezilor şi după ce-şi stabileşte planul de muncă începe să-i cheme.

Există şi riscuri: dacă ai un accident de muncă nu capeţi nici un leu; dacă te îmbolnăveşti repatrierea se face pe banii camarazilor de echipă.

Acasă – soţiile, pe care le văd rar, îngrijesc de gospodăriile lor; ceva vaci, ceva pământ şi alte asemenea. Dar care nu pot întreţine o familie.

Spre deosebire de români – care şi-au anunţat „culoarea pro-UE" în procente de peste 80% (dacă nu cumva or fi fost ceva „făcături") – populaţia din multe ţări intrate anul trecut în Uniune se vădea mult mai reticentă. Pentru a-i convinge li s-a parfumat viaţa cu speranţa unor locuri de muncă bine plătite iar rezultatul a fost inevitabil: o nemulţumire manifestată zgomotos – cel puţin în Polonia!

Mai ales că şi Polonia – ca şi România de altfel – a devenit prin „mondializarea muncii" ţară de emigranţi dar şi de imigranţi.

Este semnificativ că dacă în Germania mâna de lucru ieftină vine din Polonia – dar şi din România – în Polonia, pământul mirajului occidental este atractiv pentru ucrainieni.

Deşi nu dispunem de date şi studii adecvate şi România este un „eldorado" pentru cetăţenii lumii care-şi caută aici solul implantării unor afaceri care, folosindu-se de meşteşugul corupţiei, diferenţa de curs (cu salariul minim din Franţa poţi trăi „pe picior mare" în România; în 1997 cele mai mici salarii în ţara lui Chirac atingeau, în lei, peste 20 milioane de lei lunar) şi abilitatea de a utiliza legi prost întocmite, le-au permis celor veniţi din ţările arabe, Israel, China dar nu numai, să realizeze câştiguri majore – multe obţinute pe căi incorecte.

Sunt afaceri la fel de incorecte precum cele realizate de rromii mai mult sau mai puţin coloraţi care au inundat – folosind aceleaşi căi deosebit de funcţionale, dar nu la fel de legale – ţările Vestului de unde au sustras bunuri, bani şi nume prost pentru ţară – la fel cu Beraru, Maria Vlas sau diverşi Ali, Ibrahim sau alţi „iordanieini" [„libanezi!"; n. red.].

Precum vedeţi „globalizarea" sau „mondializarea" are şi părţi întunecate.

Iar în ce priveşte România această parte întunecată începe aici, pe scările blocurilor unde, în nopţile acestui februarie friguros, se adăpostesc oameni veniţi din absolut toate colţurile ţării. Mi s-a spus că mulţi dintre ei nu aveau ce căuta acolo pentru că „dosarul" lor nu avea chemare, sau că nici măcar nu exista; veneau şi cei care nu ştiau o vorbă în limba lui Goethe; sau cei a căror vârstă îi scotea din circuit – ca pe nişte automobile vetuste. Sigur! Asta este! dar eu ştiu că „nici un câine nu fuge de codru de pâine ci de ciomag!" – iar acest ciomag, în ţara noastră, înseamnă absenţa locurilor de muncă, proasta salarizare, relaţiile patron-salariat absenţa pregătirii profesionale adecvată cererilor pieţii etc.

(va urma)

(urmare din pag. 9)

• **(Din culisele...)** lor aduse de cele două „analiste" în volume apărute în timpul comunismului „pur şi dur" precum, de pildă, „Garda de fier", organizaţie teroristă de tip fascist" (Fătu şi Spălăţelu) sau cea apărută ca o prefaţă la atacul antilegionar din ultimii 15 ani intitulată „IDEEA CARE UCIDE" editată pe banii Academiei Române de un echipaj aproape în întregime format din evrei.

P. W. demonstrează că, în ce priveşte „minciunile din sfera informaţiilor", se începe cu „metoda perfectă faţă de faptele considerate de ei ca nefavorabile care constă în a nu informa de loc" – „metodă pe care o vom regăsi în toate situaţiile posibile" „folosită mai ales în acele situaţii, fapte şi întâmplări despre care nu poate, altcineva, să ne aducă informaţii complete, reale, adevărate". (Acesta-i motivul pentru care, printr-o lege, imediat după evenimentele din Decembrie 1989 , şi ratificată în mare grabă şi cu plăcere de Iliescu, toate informaţiile despre Mişcarea Legionară sunt congelate pentru 90 de ani!)

Dar, dat fiind că sursele de informare sunt din ce în ce mai diversificate, „metoda perfectă de neinformare este cea mai grea".

De aceea se face apel la „informarea amestecată cu comentariul constând – aşa cum vor demonstra cele două cliente ale noastre în îmbinarea informaţiilor cu comentariul în aşa fel încât cetăţeanul să nu fie lăsat nici o secundă faţă în faţă cu adevărul".

Al doilea tip de informaţie îmbinată cu comentariul constă în faptul că acest comentariu este pus în gura adversarului (adică al legionarilor; n. red.) astfel încât pare că el îşi pune singur sentinţa.

A treia variantă – pe care o veţi întâlni în aproape toate textele produse de „gaşca internaţionalistă" este „comentariul cu denumire" care constă în „folosirea unor substantive şi adjective ce exprimă aprecierea fie apelativă, fie calificativă având ca scop formarea convingerii că VALORILE ATRIBUITE ANUMITOR PERSOANE NUMAI DE CĂTRE UNA DIN PĂRŢI reprezintă TRĂSĂTURILE LOR EVIDENTE, NECONTESTATE DE NIMENI".

O altă metodă o constituie „polemica cu un anumit punct de vedere, cu o atitudine, cu un text fără a-i prezenta conţinutul" sau, atunci când metoda perfectă – *aceea de a nu informa DELOC* – nu pare folosibilă, este SELECTATĂ: se transmite doar o parte din informaţie, apreciată ca fiind utilă „partidului", „găştii", „puterii" etc. decât altă parte a informaţiei care va fi tăinuită.

Cititorul nostru va regăsi nu doar tipologia „structurii minciunii", descrisă de scriitorul polonez, dar, cu minim efort, va regăsii, în textele celor două prime studii de caz, existenţa unui număr mult mai mare de variante şi toate ţintind un singur lucru: eliminarea adevărului, obnubilarea cititorului şi, mai ales, înlăturarea eventualelor acuzaţii îndreptăţite contra membrilor „găştii internaţionaliste" şi inculparea acestora în noianul de crime care au afectat milioane de cetăţeni ai întregii lumi.

Veţi regăsi şi dvs acel surplus de informaţie cu ajutorul căreia se încearcă punerea sub o lumină negativă a Mişcării Legionare. „Adevărate sau false ele se referă, de obicei, la trecutul acestor persoane, la numele lor (de pildă nu uită nici unul dintre ei să ne spună că pe Corneliu Codreanu îl chema „Zelinsky"; pe Vintilă Horia – „Caftangioglu" etc. [; uită, însă, să ne spună, de pildă, cum îl chema pe Răutu şi-l prezintă ca fiind „român" iar pe Codreanu ca fiind „străin". Culmea nerușinării! – n. red.]), la naţionalitate (*reală sau inventată*), precum şi la unele fapte ne-etice ale unuia sau altuia dintre cei atacaţi.

De cele mai multe ori şi acest „surplus de informaţii" este trunchiat, machiat, manipulat sau deformat pentru a fi folosit ad-hoc.

În permanenţă – şi mai ales în ce priveşte Mişcarea Legionară „trebuie să creeze impresia că tendinţele şi ţintele mişcării şi-au găsit aliaţi şi protectori în persoanele sau organizaţiile unor neohitleriști, teroriști, rasiști, antisemiți (adică anti-iudei: n. red.), xenofobi" când nu au fost de-a dreptul în „solda spionajului nazist", „stipendiaţii Reich-ului" sau, mai apoi, „în slujba capitalismului mondial" (adică a acelui capitalism din care fac parte şi evreii; masochişti de-a dreptul – n. red.)

O altă metodă pe care o vom întâlni frecvent în „literatura" antiromânească şi antilegionară este cea pe care acelaşi polonez o numeşte „retuşul" şi din care el scoate trei aplicaţii: a). elemente extremiste sunt toţi acei care se ridică împotriva fărădelegilor sistemului comunist (sau al establiment-ului – n. red), comportamentului nedemn şi inuman al Israelului sau actele tâlhăreşti ale fostului URSS;

b). „bandit, huligan": sunt epitetele pe care presa de tip Sărindar, şi nu numai, le-a ataşat de numele legionarilor (evreii bolşevici erau, în schimb, „luptători pentru drepturile omului" – n. red.) încă de la apariţia acestei mişcării în România şi, în fine, c). mutarea în timp: vehiculele armatei române în 1940 erau conduse de „subofiţeri legionari" citim în „Jurnalul Naţional" din 2004, deşi, atunci, precum se ştie, legionarii, care nu se aflau încă în mormânt, erau în lagăre, în exil impus sau vânaţi ca cele mai sălbatece sălbăticiuni din lume. Iar martorul, evreul citat de amintitul ziar, avea 7 ani şi, probabil, zărea sub mantaua militară „cămaşa verde!?" (Ca să vezi? La 7 ani era **dija** instruit unde să privească şi ce să reţină. Putea reţine altceva. Dar, el, nu şi nu, doar asta a reţinut: „subofiţerii legionari". Ca să vezi că armata română avea şi astfel de grade. Adică, de pildă, „plutonier legionar!" Culmea tâmpeniei şi, care, tâmpenie, este înghiţită de „ziaristul" interveviator; n. red.).

(urmare din pag. 7)

• **(Crimele...)** mândreşte cu cea mai mare rată de chiulangii, incompetenţi şi pehlivani din toată istoria parlamentarismului din România – exceptând marea adunătură naţională care a fost, precum se ştie, o gaşcă de marionete handicapate care nu ştiau să spună decât o singură vorbă: DA şi să facă un singur gest: ridicarea mâinii drepte în sus – formulă sacramentală cu cele trei întrebări – cine este pentru cine, contra, cine se abţine – nu avea decât un singur răspuns. Cel comandat de partid!

Şi mai există un al patrulea mijloc. Este de sorginte stalinistă, care, în timpul, după şi chiar mai târziu a fost aplicat pe scară largă în România post-comunistă. Se numeşte „mâncatul ciupercilor": venit în vizită la Kremlin un musafir american zăreşte o mulţime de cadavre risipite mai peste tot.

- Ce-i asta? – a întrebat el mirat.

- Ştiţi, aseară tovarăşul Stalin a invitat la un dineu mari personalităţi ale ţării cărora între altele li s-au servit ciuperci. Şi s-au intoxicat.

- Bine, dar unii au răni la cap.

- Dar am omis să vă spun: ăia nu au vrut să mănânce ciuperci!

Vedeţi – adică dvs chiar ştiaţi, că se poate şi aşa. Chiar acum înainte de a intra în NATO.

După MAREA CURĂŢENIE urmează RECUPERAREA. Altfel spus nu-i suficient să elimini uscăturile ci trebuie să deschizi drum crengilor sănătoase ca să producă şi altceva decât aroganţă, impertinenţă, acumulare necinstită. Pentru că bogaţii ăştia noi nu-s creaţii ale muncii, inteligenţei, talentului sau investiţiilor înţelepte ci FURTULUI!

Dar cum poţi face aşa ceva când ai făcut parte din scutul viu care-l apăra pe un mare hoţoman de dreapta răsplată a justiţiei, când i-ai semnat ieşirea de la pârnaie lui Temeşan, când ai închis ochii la mişmaşurile lui Iacubov şi la prostiile „marelui" Cosmâncă – (la propriu! Că la figurat este un neica nimeni) – şi n-ai citit pildele lui Solomon! „Cel ce ţine seama de poveţe merge pe calea vieţii, iar cel ce disprețuiește certarea umblă pe o cale rătăcită".

Şi, din nefericire, „rătăcirile ticăloşilor" pustiesc viaţa tuturor.

„ELITELE" POST-DECEMBRISTE!

În 1989 la conducerea României, prin lovitură de stat, sprijinită şi de forţe din alte ţări, a acces la conducerea României, a românilor, cea mai trădătoare clasă politică din câte a cunoscut aceste meleaguri. Nici când Turcul era atotputernic, românii n-au înghiţit într-un timp scurt asemenea umilinţe şi asemenea jaf. Secole le-au trebuit ungurilor pentru a obţine proprietăţi şi a ne exploata în Transilvania, secole, un mileniu le-a trebuit pentru a-şi impune limba. „Elita" politică de după 1989 le-a oferit totul, inclusiv coguvernare pe întregul teritoriu al Daciei în 15 ani. Voievozii români ajunseseră „vasali" dar nu guverna sultanul nici la Suceava, nici la Bucureşti, nici regele ungar în Transilvania, nici nu participa la şedinţele Divanelor sau Dietei, nici nu ar fi îndrăznit să o ceară, nici nu cereau ciuruirea completă a graniţelor ţării, nu le permitea nici un voievod să-şi trimită supuşii să se stabilească în teritoriile româneşti, să-şi impună limba, să-şi construiască moschei la discreţie, să facă propagandă pentru dezmembrarea voievodatelor aşa cum li se permite astăzi ungurilor în România, ba chiar şi sârbilor şi, evident, cu amândouă mâinile ţiganilor. Permitea un voievod român ţigănizarea supuşilor lui români? Vai de capul aceluia care ar fi îndrăznit? I-l reteza urgent călăul? Când a îndrăznit Carol Robert i s-a dat peste nas, Matei Corvin n-a scăpat nici el ieftin când s-a obrăznicit. Iată că au venit ilieştii, constantineşti, băseştii, severinii, geoanele tăricenii (titraţii lu' peşte) et co şi au cesionat suveranitatea, averile, pământurile, bogăţiile subsolului, solului, apelor, au cesionat cultura, limba, românii din teritoriile ocupate, au declarat fără să-i strângă nimeni de gât, că „trebuie să facem sacrificii istorice", că „ce vreţi să ne batem cu ungurii (Păi, Ştefan cel Mare, ce făcea Iliescule. Că-l sărbătorişi!)", că „istoria nu ţine de foame", că „nu trebuie să ne mai gândim la trecut ci la viitor". Numai că, Tăricene, ungurii se gândesc şi luptă să-l refacă. O fac şi turcii (sub altă formă), ruşii, evreii mai cu seamă, chiar şi ţiganii o fac, inginerule! De ce numai românii nu trebuie s-o facă, trădătorilor? De ce numai românii nu trebuie să-şi readucă fraţii între graniţe, de ce românii trebuie să cedeze moşii şi case ungurilor, evreilor şi aur ţiganilor? Nu s-au desfiinţat privilegiile? Când au venit din Asia, în fundul gol, au venit cu castele, moşii, păduri, case, lacuri? De ce ungurii au dreptul să zbiere după ceea ce n-a fost a lor şi să facă propagandă pentru a ne lua Transilvania şi noi n-avem dreptul să-i contracarăm, să-i silim să-şi recunoască genocidul practicat contra noastră şi să-i punem la plată. Întreabă-te, Tăricene, cam ce ar fi păţit ungurii de omorau 1000 de ani la evrei. Ar mai fi scos nasul din cutie 3 milenii? Nu cred! Şi tu ne vorbeşti să „uităm trecutul". Şti dumneata, inginerule, cât sânge românesc a curs numai în satele din jud. Arad în lunile noiembrie-decembrie 1918? Câţi români au fost asasinaţi. Adică, aceasta ne spui tu nouă, românilor, să-i uităm pe bunicii noştri, aşa cum ne-a spus-o şi conducerea ce te-a precedat atunci când a permis amplasarea statuii Ungariei Milenare la Arad? Câte statui şi monumente s-au ridicat în memoria românilor ucişii de unguri începând cu anul 1000? Există monumente din belşug pentru ucişii de la Bobâlna, pentru Menumorut şi nobilii săi, pentru Gelu, Glad, pentru sutele de mii de iobagii ucişii de înaintaşii celor ce-şi cer azi pământurile, pădurile, lacurile, castrele furate de la români? În ce ţară din lume s-au văzut oraşe cu 5 denumirii. Ce, Berlinul este inscripţionat în limba turcă cu denumire turcească numai pentru că trăiesc în el turci? Ce-i aceea Hermanstadt? Adică, oraşul lui Herman? Viena este inscripţionată Vindobonda, astăzi, Iliescule, Tăriceanule et gaşca? Vin, romanii şi cer proprietăţile ce le-au avut în Iudeea, le cer evreilor să inscripţioneze Ierusalimul şi Aelia Capitolina? Ce guvernarea diavolului s-a aşezat la conducerea României? Îndeamnă premierul ungar ungurii să plece din Ungaria şi din jurul ei spre alte zări cum o fac guvernanţii noştri. Îndeamnă la cu totul altceva. Ba, fostul premier Orban stabilea ca fiecare familie de unguri să aibă minim trei copii. Guvernanţii tuciurii şi de altă culoare de la Bucureşti îi vând şi pe cei care-i au. Guvernele de trădători de pe malul Dâmboviţei ciuruiră graniţa de la Vest şi o închid ermetic pe cea de la Prut. Ne aduseră în cruntă mizerie, **în rumânie pe 90% dintre români.** Şi, în acelaşi timp, posturile de TV subordonate lor ne prezintă petreceri sardnapalice, baluri şi palate ţigăneşti, prezintă concursuri ţigăneşti de miss pirande şi-n care „pirandele" sunt romance sărăntoace, hrănite cu subcultura ţiganilor manelişti, într-o promiscuitate greu suportabilă pentru un ochi normal de român amărăştean dar nu inginer sau marinar. Bine, că mergi la hochei, dle Băsescu.

Monika şi Ioşka jr.

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:
Doru MIHAIL – preşedinte;
George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;
Publicist comentator: Doru MIHAIL;
Corector: Ionică ILIUŢĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondenţă: RevistaBunaVestire@yahoo.com.
Administraţia: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1453 – 5602